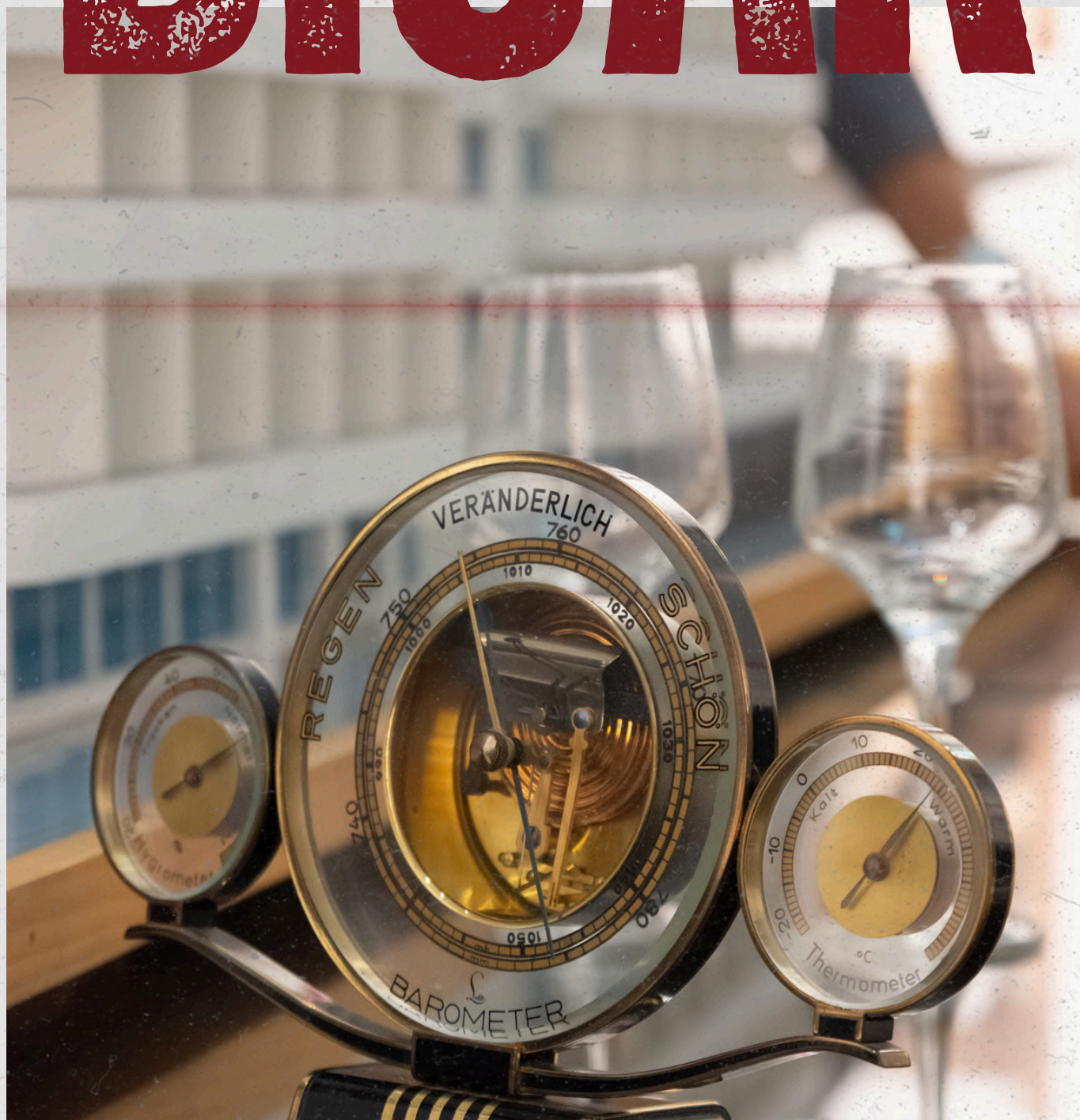

BIBLIOTECĂ

BULETIN INFORMATIV ONLINE AL UAR

MAI

2025

SIBIU

www.uarsibiu.ro

CUPRINS

SEMNAL **Au înnebunit salcâmiile-Nemsa Fortified Church**

SEMNAL **Expoziția „Andreanum 800”**

SEMNAL **De-a Arhitectura Talks**

INFO 1 **Expo „In Memoriam Călin HOINĂRESCU”**
de Ana DONȚU

INFO 2 **Lansare de carte „Magia Punctului”**
de Ana DONȚU

INFO 3 **Expoziție de pictură „Aur interior”**
de Ana DONȚU

INFO 4 **O poveste despre soare**
de Ioana MIHĂIESCU

INFO 5 **Concursul „Gheorghe Leahu”**
de Ana DONȚU

INFO 6 **100 de ani de Art Deco – Între Paris și București**
de Ana DONȚU

INFO 7 **Conversia arhitecturală: între fragilitate și durabilitate**
de Ana DONȚU

INFO 8 **Arhitecți născuți pe Târnave: Episodul 4**
de Dorin BOILĂ

PRIMIM DE LA CITITORI **Jurnal de călătorie**
de Alexandru ANTONESCU

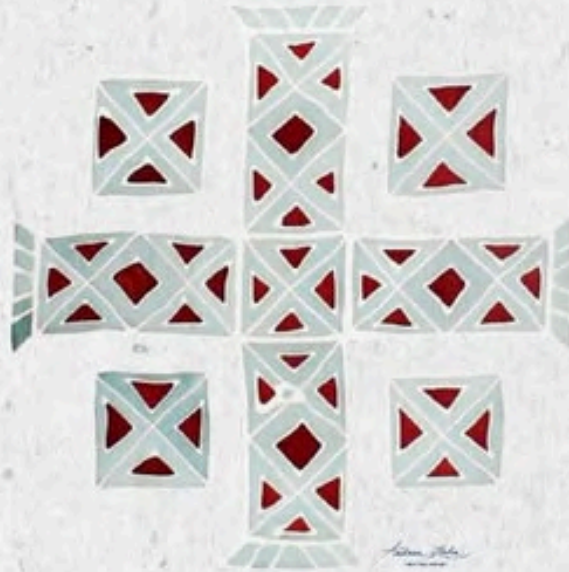

FUNDAȚIA BOLYAI

BISERICA EVANGHELICĂ FORTIFICATĂ NEMȘA

Au înnebunit salcâmi

07 Iunie 2025

12:00-18:00

SILK in CHURCH by Andreea Zahn. Pictură manuală pe mătase, în tehnica Batik

HERITAGE REDISCOVERED. ULB SIBIU-Restaurare Lemn Policrom - sesiunea 2025

Expoziția permanentă din Căsuța Clopotarului

Târgul producătorilor locali, DJ în turn

eveniment realizat cu sprijinul:

PRIMĂRIA COMUNEI
MOȘNA

UNIVERSITATEA
LUCIAN BLAGA
DIN SIBIU

AMMA
NATURA
BEAUTY AND WELLNESS

Andreea Zahn
TEXTILE ARTIST

bolyai.org

STYCLE

Consiliul
Județean
Sibiu

08

Sâmbătă, 7 iunie, vă invităm la Nemșa să sărbătorim împreună sosirea verii, într-o zi plină de culoare, gust și parfum dulce, de flori și zaharicale.

După o primăvară zăpăcitoare, în care și salcâmi au înnebunit întocmai cântecului, ne bucurăm să redeschidem porțile Bisericii Evanghelice și să ne lăsăm purtați de farmecul ei delicat prin povești și istorii de aici și de departe.

În prim plan sunt mătasurile pictate manual de Andreea Zahn, artistă și vecină din Nemșa. În expoziția SILK in CHURCH veți putea admira creațiile ei unicat, realizate în tehnica Batik, de pictură pe mătase naturală.

O incursiune în trecutul mai puțin știut al Transilvaniei oferă expoziția Heritage Rediscovered, a secției Restaurare Lemn Policrom – ULB SIBIU, sesiunea 2025. Expoziția cuprinde piese din inventarul bisericilor studiate de studenți sub îndrumarea lector univ. dr. Cristina Feleki-Dengel și expert restaurator componente artistice dr. Ferenc Mihaly.

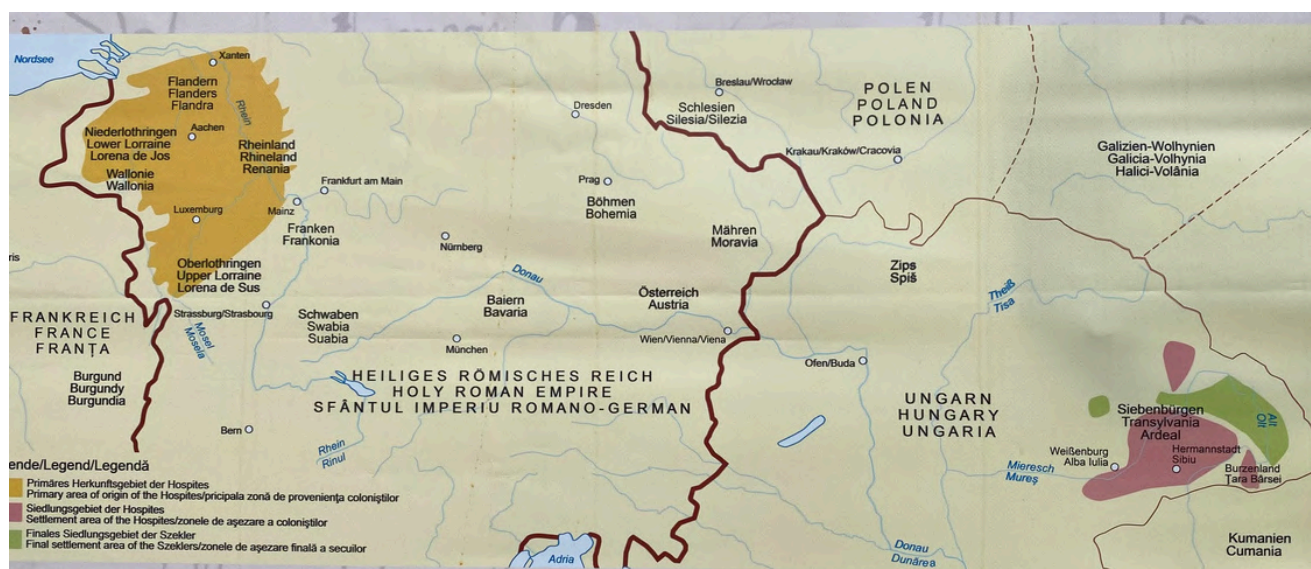
În completare vine expoziția permanentă din Căsuța Clopotarului, pe care din 2023 am transformat-o în muzeu, prin proiectele de conservare ale Fundației Bolyai.

Nu vor lipsi, bineînțeles, bunătățile de sezon (cu și fără salcâm) pregătite de vecini, un mic târg cu suveniruri locale și muzica, instalată pentru un efect atotcuprinzător în turnul bisericii.

EXPOZIȚIA ITINERANTĂ

Andreanum 800 de ani

LEGE ȘI CONSTITUȚIE LA SAȘII TRANSILVĂNENI

Die hauptsächlichlichen Herkunftsgebiete der westlichen Siedler des 12. und 13. Jahrhunderts lagen in den Reichsgebieten links des Rheins und im Rheinland selbst, es lassen sich aber auch bairische und andere Einflüsse ausmachen. Im Süden Siebenbürgen schuf die ungarische Krone vor allem durch die weitere Umsiedlung von Szekler für die Hospites.

The main areas of origin of the western settlers of the 12th and 13th centuries were in the imperial territories on the left bank of the river Rhine and in the Rhineland itself, but Bavarian and other influences can also be discerned on the basis of language. In the south of Transylvania, the Hungarian crown created space for the hospites mainly by further resettlement of Szeklers.

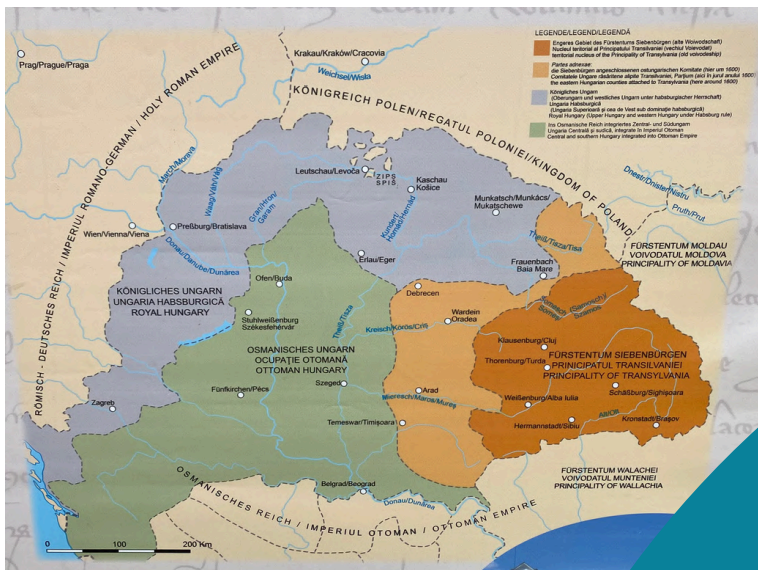
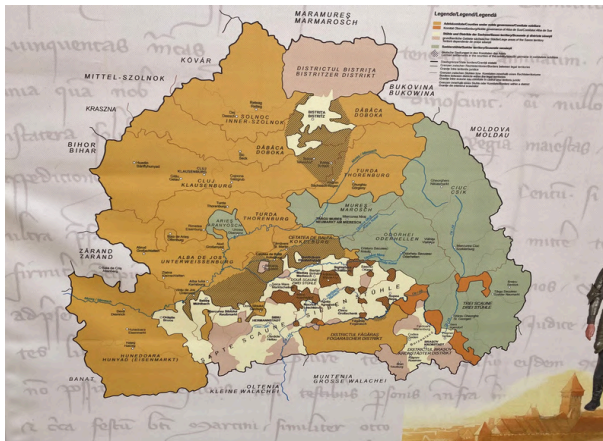
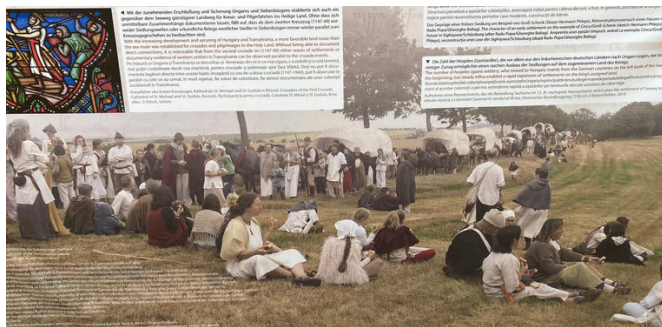
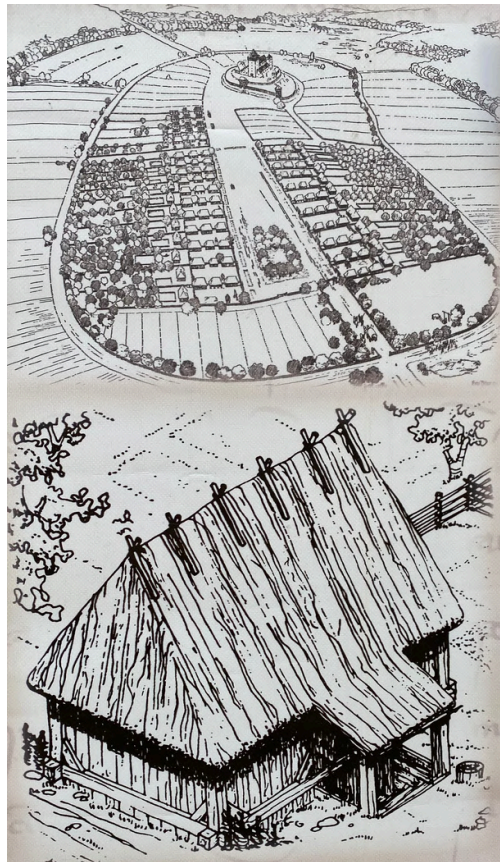
Principalele zone de origine ale coloniștilor occidentali din secolele al XII-lea și al XIII-lea au fost teritoriile imperiale din stânga Rinului și din Renania propriu-zisă. Însă, din punct de vedere lingvistic, se pot observa și influențe bavarice și altele.

SIBIU

CASA TEUTSCH
1 APRILIE – 30 Iunie 2025

FOTO: DORIN BOILĂ

SIBIU
CASA TEUTSCH
1 APRILIE – 30 IUNIE 2025
FOTO: DORIN BOILĂ

de-a arhitectura
TALKS

ediția a 4-a

Pe 8 iunie 2025, în Sala Frescelor a Universității de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” din București, Asociația De-a Arhitectura invită publicul larg la a patra ediție a conferinței internaționale „De-a Arhitectura TALKS” – un spațiu viu de dialog între profesioniștii mediului construit și profesorii din ciclul preuniversitar.

Tema din acest an, „Valoarea arhitecturii în educație”, ne provoacă să regândim modul în care mediul construit poate deveni o resursă pedagogică esențială în formarea noilor generații – una sustenabilă, incluzivă și profund ancorată în realitatea orașelor în care trăim.

Modelul De-a Arhitectura, bazat pe tandemul profesor-arhitect la clasă, este un exemplu de colaborare transdisciplinară autentică și rămâne unic la nivel internațional – o practică ce reflectă tocmai valoarea arhitecturii în educație, tema acestei ediții.

De ce „Valoarea arhitecturii în educație”?

Ediția din 2025 a „De-a Arhitectura TALKS” propune un cadru de dialog și co-creare despre cum putem construi împreună o educație relevantă pentru secolul XXI. Mai mult decât o conferință, TALKS 2025 este o platformă internațională de schimb de bune practici între două domenii complementare – educația și mediul construit.

Discuțiile își propun o conectare a educației pentru dezvoltare durabilă (Sustainable Development Education - SDE) cu educația de mediu construit (Built Environment Education - BEE). Spațiul în care trăim, învățăm și ne dezvoltăm – de la clasă la cartier – poate deveni un laborator viu de învățare interdisciplinară, ecologică și democratică.

Organizat de Asociația De-a Arhitectura în parteneriat cu Programul de lucru „Arhitectura și copiii” al Uniunii Internaționale a Arhitecților (UIA) și Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” din București, evenimentul reunește într-un format deschis și interactiv profesori, arhitecți, urbaniști, cercetători și reprezentanți ai instituțiilor culturale și educaționale din România și din lume.

Ce veți găsi la TALKS 2025:

Paneluri internaționale:

- Două paneluri cu invitați din Australia, Bulgaria, Costa Rica, Egipt, Franța, Polonia, Suedia, Ungaria și, bineînțeles, România.
- Aceștia vor explora forme flexibile și structurate de colaborare între școli, universități și organizații profesionale.

Ateliere tematice:

- 5 ateliere desfășurate în paralel, pe teme precum:
 - o educație ecologică;
 - o rețelele de formare pentru profesori;
 - o incluziune prin educație;
 - o formarea formatorilor;
 - o valorile UNESCO în învățare.

Gala Voluntarilor De-a Arhitectura:

- Un moment festiv dedicat comunității De-a Arhitectura.
- Recunoașterea contribuțiilor valoroase din ultimii ani în promovarea educației de mediu construit pentru copii și tineri.

De ce să participăți?

Pentru a înțelege cum arhitectura și spațiul pot deveni resurse educaționale valoroase. Pentru a descoperi noi formate de colaborare între profesori și profesioniștii mediului construit. Pentru a contribui la o educație mai sustenabilă, mai incluzivă și mai creativă.

Participare și înscriere:

- Publicul larg: 99 lei/bilet – înscriere până pe 6 iunie 2025 pe platforma De-a arhitectura, aici: <https://portal.de-a-arhitectura.ro/main/events/1686/details>.
- Studenți și elevi: acces gratuit, pe baza carnetului de student/elev – locuri limitate
- Membrii Rețelei De-a Arhitectura: acces gratuit

Evenimentul se va desfășura în limba engleză, cu traducere disponibilă pentru prezentările din paneluri. Pentru ateliere se recomandă cunoștințe medii de limba engleză.

Program complet și înscriere: www.de-a-arhitectura.ro/project/de-a-arhitectura-talks.

Retrospectivă „De-a Arhitectura TALKS”: De la o conversație timidă la o platformă internațională

În 2014, „De-a Arhitectura TALKS” s-a născut dintr-o nevoie firească: aceea de a crea un spațiu de dialog între cei care lucrează cu copiii și cei care modelează spațiul în care aceștia cresc. A fost o primă ediție, poate timidă în formă, dar clară în intenție – să aducă laolaltă idei, perspective și practici din România și din Europa.

Au urmat edițiile din 2015 și 2017, care au reunit profesioniști și exemple de bună practică din întreaga lume, precum și oameni care investesc constant pasiune și timp în educația de mediu construit. În 2017, conferința a găzduit pentru prima oară Gala Voluntarilor De-a Arhitectura, subliniind rolul esențial al voluntariatului în această misiune educațională.

Pentru orice alte detalii puteți contacta asociația la: office@de-a-arhitectura.ro
sau vă puteți informa aici:

Website: <https://www.de-a-arhitectura.ro/>

Facebook: <https://www.facebook.com/DeAArhitectura/>

Instagram: <https://www.instagram.com/deaarhitectura/>

Linkedin: www.linkedin.com/company/de-a-arhitectura

YouTube: www.youtube.com/c/AsociatiaDeaarhitectura

ARHITECTUL CĂLIN HOINĂRESCU

Restaurator român dedicat comunității și patrimoniului

EXPOZIȚIE IN MEMORIAM

(15 iunie 1944 – 19 mai 2022)

MAI - Iunie 2025
L-V 11:00-16:00

**LA CENTRUL
DE CULTURĂ
ARHITECTURALĂ
SIBIU**

PIAȚA MICĂ NR.24

**(Acces din Pasajul
Scărilor către
Piața Aurarilor)**

UNIUNEA
ARHITECȚILOR DIN
ROMÂNIA

UNIUNEA
ARHITECȚILOR DIN
ROMÂNIA
SUCURSALA SIBIU

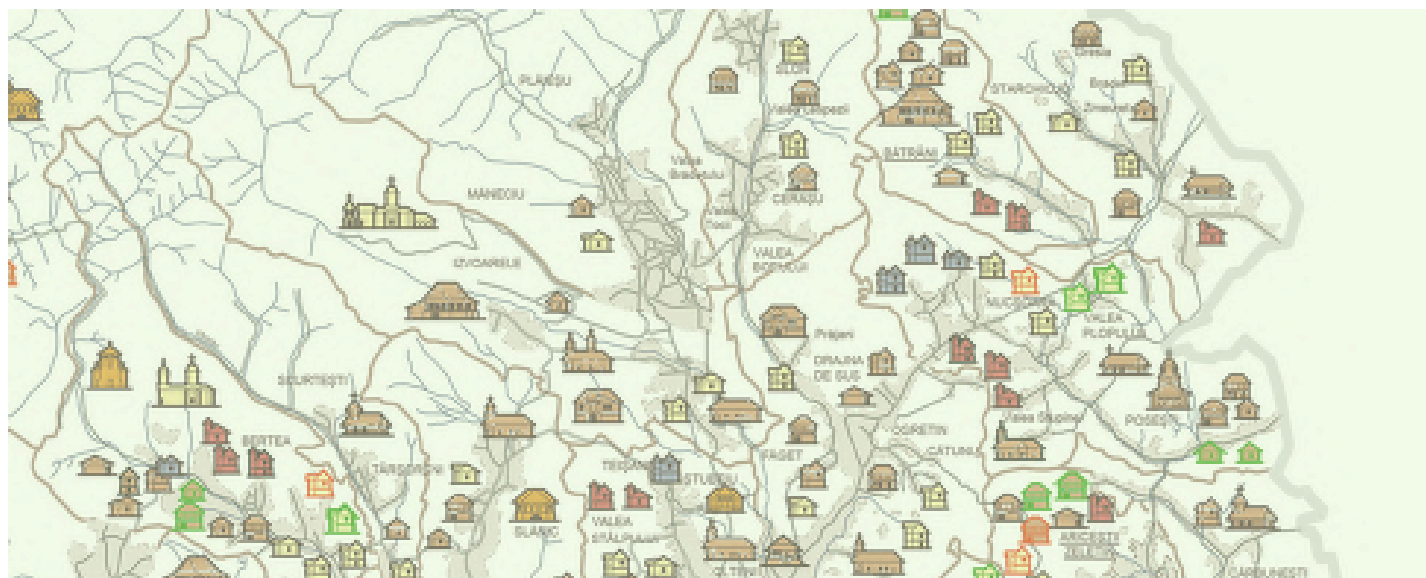
PROIECT FINANȚAT DIN FONDUL „TIMBRUL ARHITECTURII”

CURRICULUM VITAE

Arhitectul Călin Hoinărescu

15 iunie 1944	S-a născut în satul Suslănești, județul Argeș
1 octombrie 1962 - 1 august 1968	Urmează cursurile Institutului de Arhitectură „Ion Mincu”, București
15 octombrie 1968 - 1 septembrie 2004	Lucrează ca Arhitect Proiectant la Direcția de Sistematizare, Arhitectură și Proiectarea Construcțiilor Ploiești / Institutul de Proiectare Prahova / S.C. CONSPROIECT S.A.
24 martie - 30 septembrie 1969	Efectuează stagiul de șantier la T.C.M.P. Grupul Județean de Construcții Ploiești
23 ianuarie 1970	Devine membru al Uniunii Arhitecților
1985	Obține Diploma postuniversitară în domeniul <i>Sistematizare</i> în cadrul Institutului de Arhitectură „Ion Mincu”, București
1986	Obține, din partea Uniunii Arhitecților, Premiul în domeniul <i>Studiilor</i> pentru „Studiul de inventariere, cartare și punere în valoare a monumentelor de arhitectură și memoriale din județul Prahova”
1990-2011	A ocupat funcția de Președinte al Uniunii Arhitecților din România Prahova
1990-1991	Membru fondator al European Council for Village and Small Town România
1991-1995; 2005-2022	Președinte al European Council for Village and Small Town România
1992	Obține, din partea Uniunii Arhitecților din România, Premiul pentru Studiul „Locuința sătească din România”
mai 1993 - 1 noiembrie 1994	Ocupă funcția de Director al Direcției Monumentelor Ansamblurilor și Siturilor Istorice, București și de Secretar al Comisiei Naționale a Monumentelor Ansamblurilor și Siturilor Istorice
1994	Devine membru al Uniunii Restauratorilor de Monumente Istorice din România
1995	La Bruxelles (Consiliul Europei), obține Premiul „Support to Conserve the European Architectural Heritage” pentru proiectul pilot „Mănăstirea Apostolache, Valachia, România”
1996	Primește „Crucea Patriarhală”, cea mai înaltă distincție acordată de Patriarhia Română, fiind conferită de Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, în semn de prețuire pentru cei care au adus un ajutor substanțial Bisericii Ortodoxe Române sau sunt un exemplu de moralitate creștin-ortodoxă
1998-2013	Președinte al Uniunii Restauratorilor de Monumente Istorice din România
2000	La Iași, obține Medalia pentru activitatea desfășurată în domeniul restaurării monumentelor istorice acordată de Asociația Antreprizelor de Restaurare a Patrimoniului Arhitectural
10 noiembrie 2000	Devine Expert atestat de Ministerul Culturii în domeniile <i>Restaurare Arhitectură și Urbanism</i>
1 decembrie 2000	Președintele României îi conferă „Ordinul Național Pentru Merit în grad de Cavaler” pentru realizări artistice remarcabile și pentru promovarea culturii
2001	Membru fondator al Ordinului Arhitecților din România
2003	Obține premiul EUROPA NOSTRA AWARD, European Union Prize for Cultural Heritage, categoria „Dedicated service” - 35 de ani de activitate în slujba salvării și restaurării monumentelor istorice
1 septembrie 2004 - 1 mai 2009	Ocupă funcția de Arhitect Expert în cadrul firmei RESTITUTIO S.R.L.
26 septembrie 2006	Se înscrie în Tabloul Național al Arhitecților și ca arhitect cu drept de semnătură pentru coordonarea documentațiilor de amenajare a teritoriului și de urbanism
octombrie 2008	I se conferă, de către Consiliul Local al Municipiului Ploiești, Titlul de „Cetățean de onoare al Municipiului Ploiești” pentru remarcabila contribuție la păstrarea și valorificarea durabilă a patrimoniului și tradițiilor culturale
1 mai 2009 - 31 decembrie 2021	Ocupă funcția de Director General al firmei RESTITUTIO S.R.L.
2013	În cadrul Anualei de Arhitectură București (O.A.R.), obține împreună cu arhitectul Daniel Hoinărescu, la secțiunea <i>Restaurări</i> , Premiul pentru „Restaurarea și consolidarea Bisericii „Sf. Ioan Botezătorul”, Măxineni
18 decembrie 2015	Conducerea Academiei Române îi acordă, <i>ex aequo</i> cu arh. Sorin Vasilescu, Premiul „Duliu Marcu” în domeniul creației arhitectonice pentru lucrarea „Restaurarea și consolidarea Bisericii „Sf. Ioan Botezătorul”, Mănăstirea Măxineni, județul Brăila
2016	În cadrul Bienalei Naționale de Arhitectură (U.A.R.), la secțiunea C - <i>Arhitectura Patrimoniului Cultural</i> obține, împreună cu arhitectul Daniel Hoinărescu, Premiul secțiunii pentru lucrarea „Consolidare, restaurare și remodelare funcțională „Casa cu Blazoane”, sat Chiojd, județul Buzău
2019	În cadrul Trienalei Naționale de Restaurare (U.N.R.M.I.), obține Premiul pentru acuratețea restituirii formelor originare a unui monument de excepțională valoare arhitecturală și istorică pentru lucrarea „Restaurare, consolidare și punere în valoare a bisericii de lemn „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril” și a utilităților anexe, sat Plopiș, județul Maramureș
12 mai 2019	I se acordă, de către Patriarhia Română, Ordinul „Sfinții Martiri Brâncoveni”, pentru activitatea deosebită în apărarea și slujirea dreptei credințe, în promovarea culturii și spiritualității românești

PARTICIPĂRI LA CONFERINȚE

CONGRESUL PATRIMONIULUI – COTROCENI, 24–25 SEPTEMBRIE 2015

„Vreau să prezint succint sintagma din titlul prezentării: «Restaurarea monumentelor, tradiție plus inovație egal continuitate».”

„Restauratorul trebuie să fie familiarizat cu meșteșugurile tradiționale, unele atestate încă din neolitic, dar cu siguranță din perioada medievală. Un exemplu relevant este restaurarea casei din Slănic, care a servit drept sediu al administrației salinei în vremea lui Cantacuzino, la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Este vorba despre o clădire cu partea inferioară construită din bolovani de râu, iar partea superioară realizată din structură de lemn, cu împletitură de nuiete și lipitură din lut.

Așadar, un meșteșug care a dăinuit până acum aproximativ 200 de ani și pe care restauratorul de astăzi trebuie să-l cunoască în detaliu.

Această cunoaștere implică însă și capcane. Împletiturile din nuiete de alun, despre care mulți cred că sunt simple, pot fi înșelătoare. Nuietele trebuie tăiate într-o anumită perioadă a anului, despicate într-o zonă specifică și pregătite cu grijă, pentru ca împletitura să fie rezistentă și să poată susține lipitura de lut aplicată ulterior.

Ceea ce m-a preocupat în mod special a fost să salvez, în context netulburat – cum spunem noi –, elementele autentice care s-au păstrat. Iată, de pildă, lipitura de lut, veche de 300 de ani, care încă rezistă pe structura de lemn.

Un element interesant este modul în care se execută astăzi lipitura de către cei care mai cunosc acest meșteșug. Poate părea surprinzător, însă lipitura implică multă știință – atât în compoziția materialului, cât și în alegerea vegetației care se adaugă. Fiecare componentă are un rost bine determinat. A trebuit, așadar, să coordonez și să îndrum această suită de lucrări cu o vechime considerabilă.

Care este inovația? Spuneam că restaurarea înseamnă atât tradiție, cât și inovație. Pentru a putea păstra netulburate elementele componente ale învelitorii și ale structurii, inclusiv suprafețele extinse din lipitura originală, a fost necesară o intervenție la nivelul inferior al clădirii. Astfel, casa a fost ridicată pe vinciuri, cu o jumătate de metru, separând nivelul superior de cel inferior. Lucrările de consolidare s-au realizat la partea de jos, folosind materiale și tehnici tradiționale. Mortarul era compus din lut, nisip și var.

S-ar putea crede că este o lucrare modestă, făcută „pe sărăcie”. Nimic mai fals. Într-o zonă seismică, cu cunoștințele de atunci, acest tip de mortar avea rolul de a disipa energia cutremurului. Dacă s-ar fi folosit un mortar rigid, acesta ar fi crăpat la primul semn de mișcare seismică, ducând la distrugerea construcției. În ultimele decenii ale secolului XX, casa a fost tencuită cu ciment, ceea ce a dus la degradarea sa. Materialul nu a rezistat, iar intervenția a înrăutățit situația. Așadar, chiar și o casă care pare sărăcăcioasă din punct de vedere tehnologic poate ridica probleme importante, ce trebuie rezolvate cu atenție și pricepere.”

(Călin HOINĂRESCU)

Prezentarea a continuat cu descrierea unor măsuri similare adoptate și în alte cazuri, precum lucrările din lemn, care au un grad ridicat de complexitate. Din păcate, în școlile de arhitectură, aceste aspecte nu sunt suficient abordate, iar studenții nu beneficiază nici măcar de cunoștințe elementare despre asemenea lucrări.

Prezentarea arhitectului Călin Hoinărescu a făcut parte dintr-un eveniment remarcabil: o expoziție desfășurată în holul generos al Palatului Cotroceni.

EXPOZIȚIA

Cu aceste imagini se încheie prezentarea participării domnului arhitect Călin Hoinărescu la Congresul Patrimoniului. Un material mult mai amplu, atât video cât și foto, aflat în arhiva UAR Central și în cea a Sucursalei Sibiu, poate fi urmărit aici: <https://we.tl/t-umgM7WMtwm>.

125 ANI DE LA ÎNFIINȚAREA SAR

(SOCIETATEA ARHITECȚILOR ROMÂNI): 1891 – 2016

„Am crescut sub semnul văzului – așa se numește și expoziția. Spiritualitatea, în forma ei arhitecturală, a fost disecată într-o publicație celebră din 1915, în care se făcea distincția între ceea ce se află sub semnul tactilului, al tectonicului, al liniarului, al vederii în plan, al planității și, pe de altă parte, sensibilitatea vizuală a formelor afectonice, deschise, cu unitate multiplă și percepție individuală. Am avut șansa, încă de foarte tânăr, să fiu aproape de Grigore Ionescu și să mă obișnuiesc cu clădirile vechi, copilărend în Câmpulung.

Am început meseria ca proiectant de hoteluri și am nimerit nu în perioada structuralistă, seacă, a metalului și țevilor, ci într-o perioadă a neoplasticismului, în care forma era modelată. Aveți, de exemplu, imaginea hotelului Silva, unde forma este fluidă.

A fost cutremurul din 1977, iar Grigore Ionescu a venit la noi și ne-a rugat să ne ocupăm de monumente – cum este, de pildă, casa savantului Nicolae Iorga de la Vălenii de Munte. Cum aveam deja cunoștințe de șantier, am pornit pe calea restaurării monumentelor. De atunci, am o listă lungă de astfel de lucrări, în toate simțind pulsând spiritul bizantin.

Eu am fost un adept al bizantinismului și recunosc că nu prea am dat atenție Occidentului – sunt bătrân, dar să ne gândim la ce spunea Toma Socolescu și alți mari arhitecți: să nu mai imităm Occidentul. Ei bine, această lecție încă n-am învățat-o complet, dar va trebui s-o învățăm.

Toma Socolescu, un mare arhitect și teoretician al țării, afirma că, dacă vrem să ieșim în lume prin identitatea noastră, nu vom reuși decât prin spiritul bizantin.

Civilizația bizantină s-a încheiat prin unirea a două mari culturi: greacă și persană. Occidentul nu a ajuns niciodată la acel nivel de profunzime culturală.

Este un fals crezul că, dacă facem o casă gigantică, ea este automat și monumentală — nici pe departe. Vă dau un exemplu: avem o casă de doar opt pe zece metri, restaurată în județul Buzău, pe care sperăm să o transformăm într-un centru cultural. Îi invităm cu această ocazie pe domnii studenți să o viziteze (n.n. Casa cu Blazoane din comuna Chiojdu).

Iată și biserica a cărei restaurare mi-a adus Premiul Academiei: biserica Mănăstirii Măxineni (n.n. Ansamblul Voievodal), ctitorie a marelui Matei Basarab. N-am mai întâlnit nicăieri atâta perfecțiune, fluiditate și coerență. Am restaurat și alte monumente și am înțeles că, pe vremuri, oamenii chiar știau arhitectură — de la cum se cerne nisipul, la cum se face mortarul, cum se fabrică cărămida și cum se construiesc schelele. Cei cu adevărat pricepuți deveneau, în timp, maeștri.

Și ce era maestrul? Dacă ne ghidăm după definiția masonică: „cel care adună cele risipite și împrăștie lumina”. Am simțit această definiție împlinită în frumusețea care a renăscut prin restaurarea bisericii Maxineni.”

(Călin HOINĂRESCU)

M-am simțit norocos. În acea zi am avut fericita ocazie să fiu prezent și să asist, în Aula Bibliotecii Centrale Universitare, la cuvântarea plină de pasiune a colegului Călin Hoinărescu, alături de care am petrecut aproape șase ani participând la ședințele de Senat ale UAR.

În acel răstimp — din păcate mai scurt decât ar fi fost necesar — am urmărit activitatea profesională de excepție a lui Călin Hoinărescu, grație celor două lucrări remarcabile pe care le-a dus la bun sfârșit în cadrul Uniunii Arhitecților din România. Veți avea prilejul să aflați mai multe detalii despre aceste realizări în capitolul următor, intitulat „INAUGURĂRI”.

Trebuie menționat că, din păcate, în momentul conferinței aniversare de la începutul anului 2016, Uniunea nu era încă dotată cu echipamentul foto-video performant pe care îl deținem astăzi. Astfel, documentarea vizuală a evenimentului a fost limitată.

Nu vreau să închei acest capitol fără să descriu meritele remarcabile pentru care UAR l-a propus pe Călin Hoinărescu pentru Premiul Academiei Române „Duiliu Marcu” pentru lucrarea: **„Restaurarea și consolidarea Bisericii „Sf. Ioan Botezătorul”, Mănăstirea Măxineni, jud. Brăila, ctitoria domnitorului Matei Basarab de la începutul secolului al XVII-lea.**

Călin Hoinărescu

Premiul „Duiliu Marcu” – în domeniul creației arhitectonice, ex aequo – pentru lucrarea: Restaurarea și consolidarea Bisericii „Sf. Ioan Botezătorul”, Mănăstirea Măxineni, județul Brăila, ctitoria domnitorului Matei Basarab, de la începutul secolului al XVII-lea

Născut în anul 1944, în comuna Suslănești, județul Argeș. Absolvent al Institutului de Arhitectură „Ion Mincu” în anul 1968. Participant la elaborarea studiilor și documentațiilor de urbanism și de restaurare a monumentelor istorice. Autor al studiului Locuința rurală din România, finalizat prin publicare.

În anul 1990 fondează, împreună cu alți specialiști, Asociația Română pentru Sate și Târguri – ECOVAST.

Categorii de activitate

I. Elaborarea planurilor urbanistice generale ale unor localități cu patrimoniu arhitectural reprezentativ din județul Prahova.

II. Elaborarea documentațiilor de restaurare și refuncționalizare a unor monumente istorice:

- Casa memorială Nicolae Iorga din Vălenii de Munte
- Casa Hagi Prodan din Ploiești
- Biserica lui Antonie Vodă din Târgșoru Vechi
- Castelul Iulia Hașdeu și „Casa cu Grifoni” din municipiul Câmpina
- Ansamblul fostei mănăstiri Apostolache, județul Prahova
- Biserica mănăstirii Sinaia
- Conacul Bellu, Urlați, județul Prahova
- Biserica mănăstirii Măxineni, județul Brăila
- Casa cu Blazoane, Chiojdu, județul Buzău
- Palatul Culturii (fostul Palat al Justiției) din Ploiești

Premii și nominalizări pentru proiecte de restaurare, studii și publicații:

Distincții internaționale

- 2004, Germania (München) – Europa Nostra, Medalia „Patrimoniul Cultural al Uniunii Europene” – 4 iulie
- 2000, România (Iași) – Asociația Europeană a Antreprizelor de Restaurare, Medalie pentru activitatea desfășurată în domeniul restaurării monumentelor istorice
- 1999, Ungaria (Budapesta) – Medalia „Ministerul Culturii și Moștenirii Culturale”
- 1995, Belgia (Bruxelles) – Medalia „Patrimoniul Arhitectural European” pentru proiectul pilot Mănăstirea Apostolache, județul Prahova

Distincții naționale

- 2015, București – Premiul „Duiliu Marcu”, Academia Română
- 2012, București – Uniunea Arhitecților din România, Diplomă de excelență pentru contribuții deosebite în promovarea arhitecturii românești
- 2008, Ploiești – Consiliul Local al Municipiului Ploiești, „Cetățean de onoare al municipiului Ploiești”
- 2002, București – Ministerul Culturii și Cultelor, Diploma de merit UNRMI pentru cercetarea, conservarea, valorificarea și protejarea patrimoniului cultural național
- 2000, București – Președintele României, Ordinul Național „Pentru Merit”, în grad de Cavaler
- 1996, București – Patriarhia Ortodoxă Română, „Crucea Patriarhală”
- 1991, București – Uniunea Arhitecților din România, Medalia jubiliară „100 de ani de la înființarea Societății Arhitecților Români”

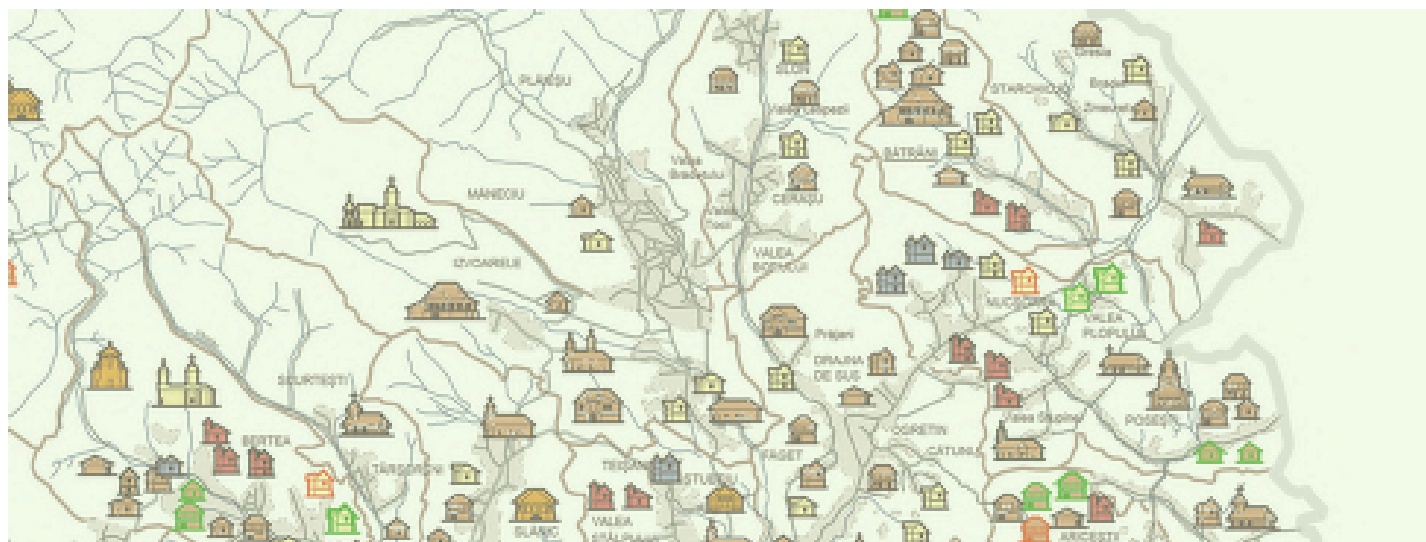
Expoziții de artă plastică

- Ploiești: 1972, 1975, 1976, 2008, 2011, 2012
- București: 1972, 2012
- Vălenii de Munte: 2013

Despre valoarea acestei lucrări și contribuția arhitectului Călin Hoinărescu puteți afla mai multe vizionând materialele video de pe DVD-ul anexat:
VIDEO 1: Prof. Dr. Univ. Andrei Pippidi
VIDEO 2: Prof. Dr. Univ. Ionel Căndea

Anul finalizării lucrărilor: 2013
Beneficiar: Mănăstirea Măxineni, județul Brăila
Finanțatori: Arhiepiscopia Dunării de Jos, Ministerul Culturii și Consiliul Județean Brăila
Proiectant: SC RESTITUTIO SRL
Arhitectură: Arhitect Călin Hoinărescu, Arhitect Daniel Hoinărescu
Studiu istoric: Irina Paveleț
Structură: Inginer Zoltan Șandor, Inginer Mihai Savu
Instalații electrice: Inginer Sebastian Alexiu
Instalații sanitare și de încălzire: Inginer Ruxandra Staicu
Investigații arheologice: MUZEUL BRĂILEI
Prof.univ.Dr. Ionel Căndea
Analize chimice: MUZEUL JUDEȚEAN AL ȘTIINȚELOR NATURII PRAHOVA
Dr.Ing.chimist Magdalena Banu
Executant: SC DEDAL BAHAMAT SRL
Construcător: Inginer Dumitru Bahamat
Inginer Viorel-IonȚicău
Executare lucrări de pietrărie: SC COLUMNA SRL
Artist plastic: Gheorghe Terescenco

Este de la sine înțeles că o asemenea realizare excepțională, cum este intervenția de la Mănăstirea Măxineni, nu ar fi fost posibilă fără o echipă de mari profesioniști, pe care Călin Hoinărescu a reușit să-i adune în jurul său. Fără îndoială, pasiunea și dăruirea lui i-au inspirat și i-au motivat să ofere tot ce aveau mai bun. Materiale foto&video pot fi descărcate aici: <https://we.tl/t-l2MGj8joKN>

CASA DE ODIHNĂ ȘI CREAȚIE – SINAIA

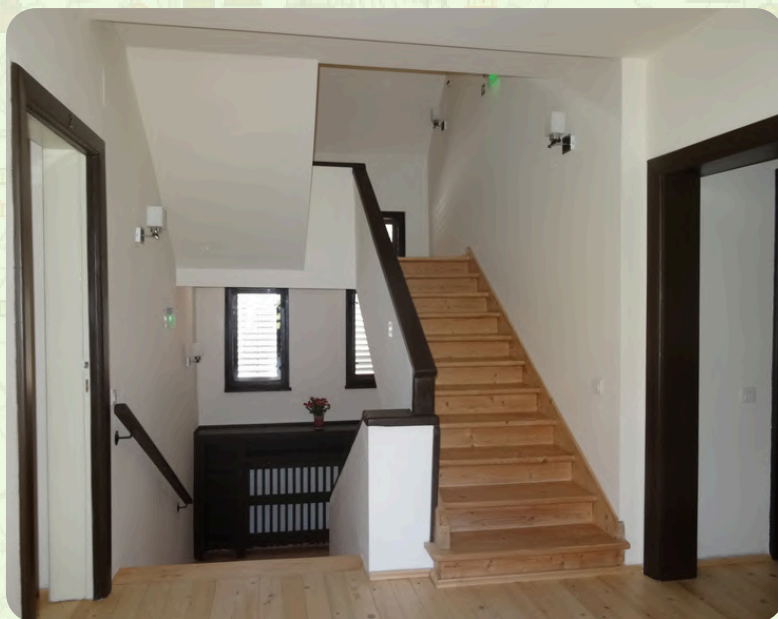
În primăvara anului 2016, lucrările au fost finalizate, iar în prezența șefului de proiect, arh. Călin Hoinărescu, a avut loc ceremonia de inaugurare, prin tăierea panglicii. Delegația oficială a fost condusă de doamna arhitect Viorica Curea, în al cărei mandat s-a dus la bun sfârșit ceea ce fusese început odată cu achiziția clădirii, în timpul mandatului domnului arhitect Petre Derer.

Din înregistrările video și imaginile incluse pe DVD-ul atașat, se pot afla cu ușurință detalii despre această lucrare, prin sugestivitatea specifică pe care o imagine o transmite privitorului.

Vă invit, așadar, pe lângă materialul fotografic de pe pagina următoare, să explorați întreaga arhivă aici: <https://we.tl/t-CUuEmciycj>

De interes este și prezentarea în format PowerPoint, în care, cu ajutorul planurilor fiecărui nivel și al imaginilor, am încercat să ilustrăm condițiile de cazare, precum și poziția excepțională a clădirii, ce oferă o vedere panoramică atât asupra stațiunii, cât și a peisajului spectaculos al versantului montan din apropiere.

CENTRUL DE CULTURĂ

„CASA CU BLAZOANE” – CHIOJDU, JUD. BUZĂU

Într-o frumoasă zi de iunie a anului 2016, imediat după schimbarea conducerii Uniunii Arhitecților din România, ambele președinte – doamna Ileana Tureanu (în funcție) și doamna Viorica Curea (fost președinte) – împreună cu membrii Senatului UAR și alți colegi arhitecți, am poposit la Chiojdu, în primitoarea ogradă a „Casei cu Blazoane”.

Ne-a întâmpinat cu multă bucurie „vinovatul” acelei realizări de excepție, începută sub conducerea și la inițiativa lui Petre Derer, a cărui viziune ne-a speriat, pe bună dreptate, atunci când casa nu era decât o ruină jalnică.

Din puținele informații pe care am reușit să vi le prezint până în acest moment despre colegul Călin Hoinărescu, bănuiesc că inclusiv cei mai tineri studenți arhitecți – căroră le este dedicată, în primul rând, această broșură și întregul material în Memoriam – pot înțelege cu ușurință meritele deosebite ale acestui mare arhitect restaurator.

El a reușit să readucă la viață o ruină căreia nimeni nu-i mai acorda vreo șansă, transformând-o într-o bijuterie arhitecturală, admirată de ani de zile de sute și sute de vizitatori. Incinta „Casei cu Blazoane” a găzduit, de-a lungul timpului, numeroase evenimente culturale și școli de vară, în cadrul căroră organizatorii au căutat să insufle tinerilor – și în special studenților arhitecți – respectul pentru această avere inestimabilă pe care o reprezentăm. Avem încă un patrimoniu construit valoros, care așteaptă să fie pus în valoare de generațiile tinere ce studiază disciplinele restaurării – precum ne bucurăm să avem și noi în Sibiu, la secția de profil a UAUIM.

Îi invit pe toți cei care răsfoiesc această broșură să acceseze toate imaginile de pe DVD-ul atașat și, mai ales, să asculte ceea ce Călin Hoinărescu a spus atunci, chiar la fața locului: <https://we.tl/t-ss3BrvXhqj>. În consecință, nu voi cita aici din cele rostite de el, dar voi alege câteva fotografii din cele arhivate pe DVD, care – sper eu – vă vor stârni interesul de a le viziona pe toate. Mai mult, sper că nu veți ezita să vă planificați o deplasare la Casa cu Blazoane, pentru a vă caza acolo și a vizita împrejurimile. Rețineți că acest loc poate găzdui evenimente culturale și școli de vară dedicate meșteșugurilor tradiționale.

EXPOZIȚIA

„SUB SEMNUL VĂZULUI”

RESTAURARE. PICTURĂ. GRAFICĂ

Cu părere de rău, nu am avut ocazia să particip la vernisajul acestui eveniment. Totuși, cu prilejul unei ședințe, am avut răgazul necesar să fotografiez și, mai ales, să admir încă o dată opera remarcabilă pe care Călin Hoinărescu a lăsat-o în urma strădaniei sale profesionale.

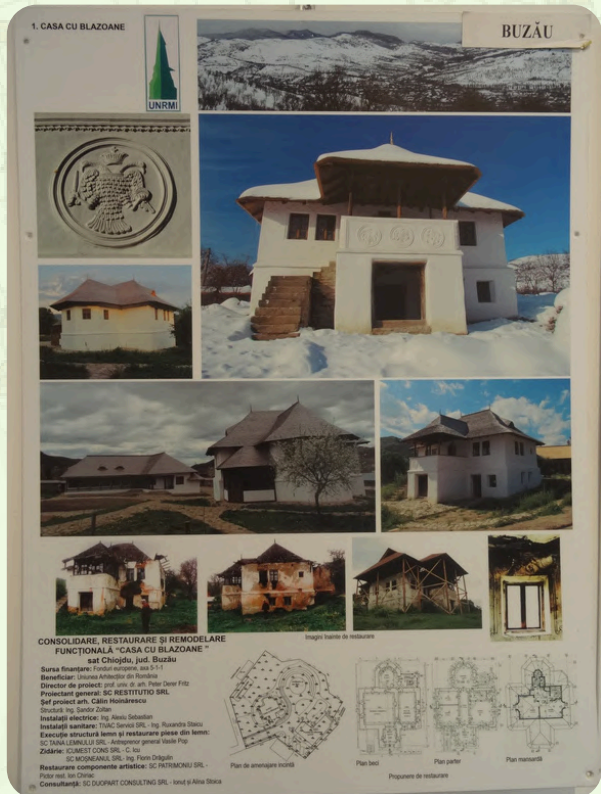
Expoziția, de această dată, avea trei componente și intenționa să contureze un portret complet al autorului. Călin a făcut parte dintr-o generație formată desenând și prezentând proiectele prin mijloacele artelor vizuale. Din acest motiv, mulți dintre arhitecții formați în acea perioadă — și încă activi — continuă să verniseze expoziții de pictură, desen și grafică.

Personal, am prins și eu în anii '70, în școală, acest tip de pregătire și de prezentare a proiectelor. Din păcate, această formare temeinică a devenit un handicap atunci când, brusc, totul a trecut în mediul digital. În paginile care urmează voi selecta imagini din expoziție, realizate de Daria Mircea în timpul vernisajului, iar în partea a doua, pe cele făcute de mine, într-o zi liniștită, când am avut mai mult timp la dispoziție. **Foto:** <https://we.tl/t-4dHqivaYWC>

Arhitectul Călin Hoinărescu a dominat, fără nicio ostentație și cu o modestie impecabilă, începând din anii '70 din secolul trecut, domeniul ocrotirii monumentelor istorice. bLucrările sale – atât cele teoretice, cât și demersul practic – înscriu repere în confruntările dramatice ale patrimoniului cultural cu oamenii și vremurile. A contribuit la definirea unor teze pe seama rolului și valorii monumentului istoric ca parte a avuției naționale, iar în restaurare a înscris modele de bună practică. Lucrările sale – numeroase și tratate cu minuțioasă devoțiune – au câștigat recunoașterea admirativă a breslei arhitecților și restauratorilor. Formator al fundamentării restaurării pe o documentare riguroasă (de arhivă, în primul rând), a inițiat conlucrarea cu investigatori (fizicieni, chimiști, biologi) și cu cercetătorii teritoriului (geologi, antropologi, arheologi, topografi, geografi). În toate lucrările de restaurare a avut în vedere beneficiarul direct, cel mai potrivit să folosească, să îngrijească și să protejeze monumentul. Destinate unui muzeu și colecțiilor acestuia sau unui așezământ religios, restaurările executate sub îndrumarea arhitectului Călin Hoinărescu primesc calificative maxime, sunt orgolios preluate de beneficiar și se bucură de aprecierea comunităților. În Comisia Națională a Monumentelor Istorice, în Secțiunea Tehnică de Arhitectură și Inginerie, ca membru fondator al U.N.R.M.I., dar și ca purtător de cuvânt la importante reuniuni internaționale, arhitectul Călin Hoinărescu a prezentat realizările din țară, a lăudat monumentele istorice și comunitatea restrânsă, dar solidară, care le slujește. Modelul profesional și uman pe care arhitectul-restaurator Călin Hoinărescu l-a instituit recomandă și cere elogierea unor calități excepționale, demne de admirația și recunoștința noastră.

23 iunie 2023
Prof. Univ. Dr.
Ioan Opriș

- Tehnoredactor: Ana DONȚU
- Material documentar: Irina PAVELEȚ
- Design: arh. Mircea ȚIBULEAC
- Foto&video: arh. Mircea ȚIBULEAC

„MAGIA PUNCTULUI” – LA INTERSECȚIA DINTRE MATEMATICĂ, ARTĂ ȘI ARHITECTURĂ

INFO 2

DE ANA DONȚU

FOTO&VIDEO:
RĂZVAN HATEA
RALUCA HAGIU

Pe 1 aprilie, la Centrul de Cultură Arhitecturală din București, a avut loc lansarea volumului „Magia punctului. Geometrie plană, pictură, arhitectură”, semnat de profesoara de matematică Cristina-Paula Marin și de arhitecta Doina-Ileana Șoldu. Evenimentul s-a înscris în cadrul programului educațional „Arhitectura se învață de mic”, aducând în prim-plan o inițiativă interdisciplinară valoroasă, dedicată formării estetice și cognitive a tinerilor.

Cartea propune o abordare interactivă a geometriei plane, conectând concepte matematice de bază cu expresia artistică și cu principiile fundamentale ale arhitecturii. Ilustrațiile, realizate de arhitectul Mircea Corcodel și de Doina Șoldu, completează vizual demersul didactic, oferind cititorului nu doar informație, ci și inspirație.

Cartea este foarte interesantă pentru că are un caracter interactiv. După cum veți vedea cei care ați luat-o deja, sunt pagini în care fiecare cititor este invitat să se exprime — inclusiv grafic.

MIRCEA CORCODELE

PREȘEDINTELE ASOCIAȚIEI ARHITECȚILOR ACUARELIȘTI

„Magia punctului” — de ce acest titlu? Este un titlu foarte inspirat, pentru că totul pornește, într-adevăr, de la punct. Din perspectiva unui arhitect, vă pot spune că din mișcarea punctului ia naștere linia, apoi planul, iar mai departe putem vorbi despre volume și spații.

Practic, punctul este cel care generează totul. Acest mic element care se mișcă în Univers dă naștere formelor și spațiilor. În carte veți regăsi elemente de matematică, la un nivel accesibil, de gimnaziu, dar și lucrări de pictură, grafică și chiar de arhitectură.

Din punctul meu de vedere, cartea se adresează copiilor din vremurile noastre și le oferă posibilitatea de a reacționa creativ. Îi invită să vină cu idei proprii, să își folosească imaginația. Este, aș zice, o carte care se citește „ușor” — în sensul că presupune doar cunoștințe de bază de matematică, fiind vorba despre geometrie plană, care e accesibilă și prietenoasă. Este adevărat, conține și câteva formule, dar ele sunt discutate în context — un context creativ, aplicat.

Tot ceea ce ne propunem în această carte a fost realizat cu implicare totală, atât de Cristina, cât și de Doina, colega mea arhitectă, care s-a dedicat trup și suflet proiectului. Cum se spune, a lucrat și zi, și noapte.

Și vreau să adaug ceva ce poate ea nu ar spune: Doina este foarte modestă. Dar merită cu prisosință recunoașterea pentru munca depusă.

Deși vin dintr-un domeniu al literelor, nu al cifrelor, nu pot să nu salut apariția unei cărți care se adresează aceleiași categorii de cititori — fie că sunt elevi, fie adulți care vor să-și testeze cunoștințele de matematică, să se apropie de arhitectură sau, pur și simplu, să admire lucrările incluse în acest volum. Lucrări semnate de arhitecta Doina Șoldu și de artistul și arhitectul Mircea Corcode.

VIOLETA BORZEA
EDITOARE ȘI SCRITOARE

Salut apariția acestei cărți cu atât mai mult cu cât, în vremurile acestea în care inteligența artificială avansează rapid, riscăm să trăim într-o societate tot mai alienată, în care formele de expresie personală se estompează, ajungând uneori până la o suprimare identitară.

O carte ca aceasta, care reprezintă un aport autentic, personal — iar arta, prin definiție, este o formă de exprimare 100% personală —, îmbinată în acest caz cu știința și cu matematica, dar pe un fir artistic, aduce un plus de valoare culturii locale și, de ce nu, chiar celei naționale.

Sunt bucuroasă să am o colaborare editorială cu doamna profesoară Cristina Marin, alături de care am avut plăcerea de a publica deja două cărți de matematică. Desigur, rolul meu a fost unul editorial, din perspectiva literelor, nu a cifrelor. Partea de matematică i-a revenit Cristinei. Aș vrea să remarc seriozitatea cu care s-a implicat în conținutul acestei cărți, nu doar în ceea ce privește matematica, ci și în ansamblul editorial. Cristina are o experiență consistentă ca redactor și este, în același timp, un iubitor și un consumator de artă cu gust format. Am reușit împreună să publicăm două cărți care s-au adresat elevilor de gimnaziu și liceu, și care s-au bucurat de succes. Sper să continuăm această serie — mi-ar face o mare bucurie.

Îi felicit din toată inima atât pe Cristina, cât și pe Doina, pe care o admir ca artistă, în special ca aquarelistă. Am chiar acasă o lucrare de-a ei, care îmi bucură zilnic privirea.

Și, în încheiere, felicitări tuturor celor implicați în realizarea acestei cărți!

Am avut o surpriză foarte plăcută și bucuria de a parcurge această carte, inițial în format digital, ca fișier pe computer. Iar acum am parte de o a doua surpriză la fel de frumoasă: să o țin în mână, în ediția ei fizică.

VLAD ONCESCU

PSIHOLOG

Este o carte foarte frumoasă, atent realizată, evident, cu grijă pentru detalii și cu o calitate tehnică deosebită. Partea grafică, în special, impresionează mult mai puternic în varianta tipărită decât pe ecranul calculatorului.

Din perspectiva mea de psiholog, dar și ca editor de literatură și filosofie, am apreciat în mod deosebit concentrarea și concizia acestui demers. Mi s-a părut un proiect foarte interesant și, mai ales, demn de laudă.

Ce este remarcabil aici este felul în care se face trecerea — firească și fluidă — de la noțiuni fundamentale de geometrie plană, pe care le învățăm în școala generală, spre pictură, desen și chiar arhitectură.

Această abordare interdisciplinară este un element esențial și extrem de valoros. Cartea propune, de fapt, o reunire a domeniilor cunoașterii — lucru de care avem mare nevoie. Trebuie să ne amintim că împărțirea cunoașterii în capitole, specializări și departamente a fost un pas necesar în evoluția științelor, dar este, într-un fel, o convenție.

În viața de zi cu zi, lucrurile nu sunt separate: nu trăim un moment de geometrie, urmat de unul de pictură, și apoi de unul de electricitate. Toate aceste domenii sunt interconectate în experiența noastră. Iar această carte exact asta face: reunește într-un mod frumos și coerent mai multe laturi ale înțelegerii și ale exprimării umane. În plus, caracterul ei interactiv, care implică direct cititorul, este un alt punct forte. Mi se pare o reușită.

Nu cred că este o carte destinată exclusiv copiilor. Sigur, are și aspecte care o apropie de un manual creativ sau interactiv, dar cred că poate fi o lectură valoroasă și pentru adulți — pentru cei care doresc să-și reamintească lucruri uitate sau să le reintegreze într-o înțelegere mai largă a lumii.

Pictura și desenul — la fel ca lectura și scrisul — pot avea și o valoare terapeutică. Fără a intra în detalii, în psihologie și psihoterapie există forme de consiliere bazate pe desen, pe scris, pe exprimare artistică. Acestea au o forță aparte: pot ajuta la exprimarea și scoaterea la lumină a unor conținuturi interioare importante, care contribuie la echilibrul mental și la starea generală de bine. Sper ca magia acestei inițiative să continue!

În primul rând, vreau să mulțumesc Uniunii Arhitecților, care, prin doamna Tureanu, au fost atât de amabili și ne-au primit aici pentru această lansare de carte. A fost ideea mea — m-am gândit că acesta este spațiul cel mai potrivit pentru o carte care vorbește și despre arhitectură.

DOINA ȘOLDU COAUTOARE

Pentru că nu putem fi buni arhitecți dacă nu cunoaștem geometria plană și dacă nu știm să desenăm. Când am auzit ideea Cristinei — că vrea să scrie o astfel de carte — am fost foarte încântată. Am început imediat să desenez, adică să rezolv problemele propuse de ea prin desen.

Dar trebuie să vă spun că, până la urmă, am realizat că nu e chiar atât de simplu pe cât pare. De exemplu, există o problemă în care trebuie să trasezi mai multe linii paralele, să pui un punct și să desenezi o linie prin acel punct, apoi să continui cu liniițe echidistante, la 2 mm.

Mi-am dat seama că a fost nevoie de exercițiu ca să pot trasa acele linii corect. Adevărul este că, dacă nu mai desenăm de mână constant, ne pierdem îndemânarea.

Am mai observat ceva interesant: pentru foarte mulți oameni — nu vorbesc aici despre arhitecți, ci despre beneficiarii noștri — le este greu să se descurce cu lucruri simple, practice. Oricare dintre cei din sală care nu sunt arhitecți poate fi, la un moment dat, beneficiar. Și, când vrei să-ți finisezi o cameră sau să-ți construiești o casă, ar trebui să știi să-ți faci un necesar de materiale. Altfel, dacă te lași complet în mâna meșterilor, riști să fii păcălit.

Tocmai de aceea am rugat-o pe Cristina să includă în carte și câteva probleme practice — ca să înțelegem cu toții, concret, de ce avem nevoie de matematică și geometrie plană în viața de zi cu zi. Bineînțeles, și de geometrie în spațiu, dar totul începe de la plan.

Ne înscriem în programul „Arhitectura se învață de mici”, lucru pe care mulți dintre cei prezenți aici îl cunoaștem foarte bine. Am testat pe pielea noastră că arhitectura chiar se învață de timpuriu, încă din liceu, când ne-am confruntat împreună cu hașura, cu desenele tehnice și cu multe alte provocări. Așadar, cred că această carte se potrivește perfect cu spiritul acestui program.

CRISTINA MARIN

AUTOARE

Și, aș adăuga, nu doar arhitectura, ci și matematica trebuie învățată de mici, pentru că ele se împletesc și contribuie împreună la formarea unui arhitect complet. Oricum am privi lucrurile, arhitectul are nevoie de matematică.

Vreau să spun că toate studiile pe care le-am făcut, alături de colegii mei — unii dintre ei, arhitecți renumiți, prezenți azi în sală — mi-au fost extrem de utile în viață, mai ales în relație cu matematica. M-au ajutat să dezvolt acea viziune geometrică în spațiu, care este esențială în foarte multe domenii, nu doar în arhitectură. Și acum, cu tot ce știu din matematică, pot înțelege foarte bine proiectele de execuție propuse de arhitecții mei și pot face calculele necesare fără probleme.

Aș vrea să le mulțumesc colaboratorilor mei — în primul rând Doinei, care a fost alături de mine încă de la început. Nu doar că m-a susținut, dar, în momentele în care eu voiam să renunț, a preluat inițiativa și s-a implicat total. Așa cum îi spun mereu: aceasta nu este doar cartea mea, este cartea lor — a arhitecților — pentru că, în mare parte, este dedicată arhitecturii și artei.

Am avut privilegiul să lucrez cu doi maeștri nu doar în arhitectură, ci și în pictură, care au ilustrat această carte cu aceeași măiestrie cu care creează orice lucrare a lor. Ei ne arată, prin tot ceea ce fac, cât de mult pot genera punctul și linia în artă. Vă invit să priviți lucrările expuse aici, pe mesele din sală și pe șevalete — sunt realizările acestor doi artiști.

Lucrările mele sunt oamenii din această sală — foști sau actuali elevi. Ei sunt „linia” și „culoarea” pe care am lăsat-o în fiecare. Le mulțumesc din inimă că și-au făcut timp și au venit să mă susțină, să vadă această carte, și, poate, să înțeleagă un pic mai bine cu ce mă ocup atunci când nu sunt „severa profesoară de matematică”.

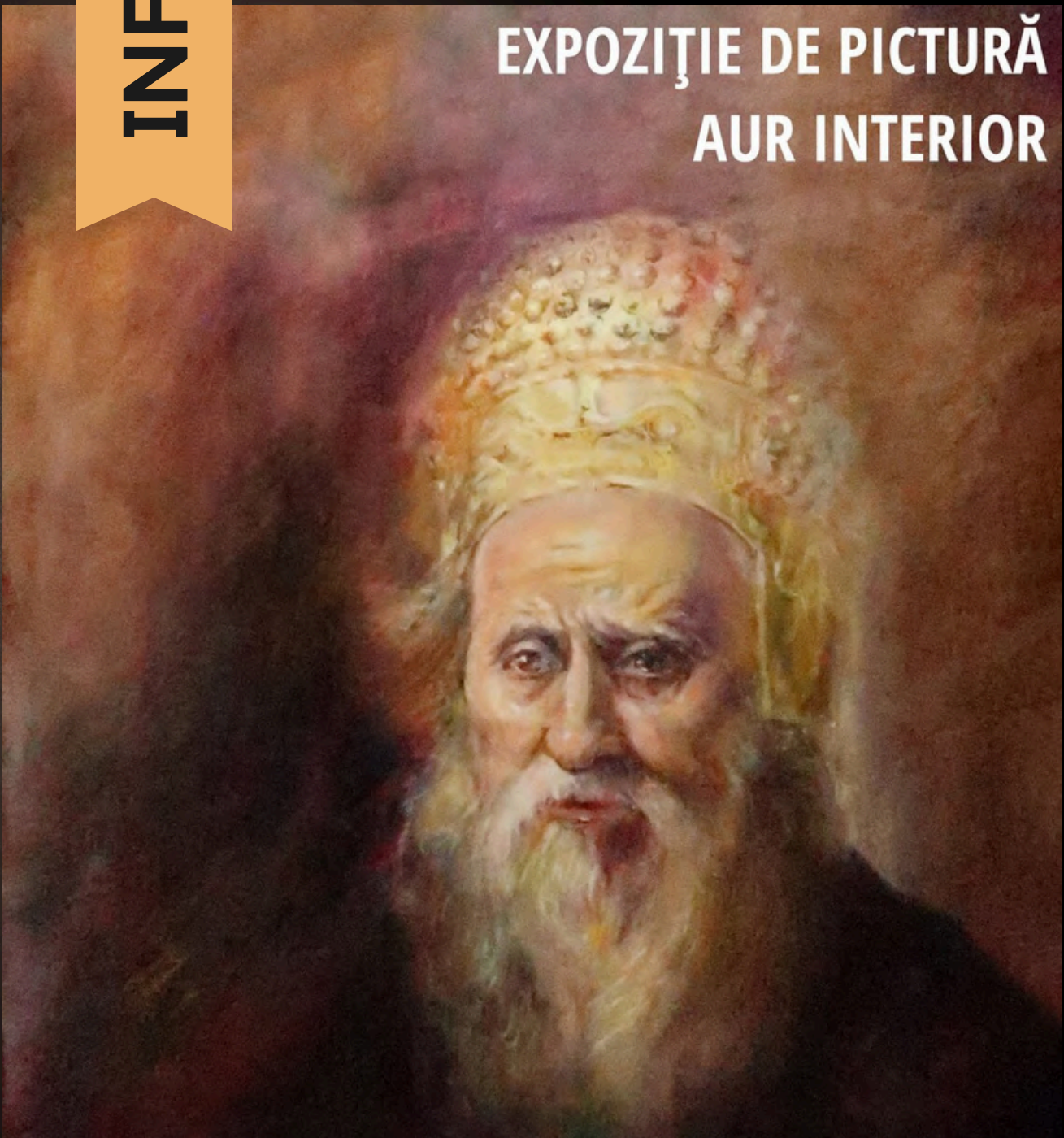
Pentru că viața nu înseamnă doar o știință, doar o meserie, doar matematică sau arhitectură. Totul este o întrepătrundere, și nimic nu este mai frumos decât această îmbinare — așa cum am reușit să o exprimăm în carte. Vă rog, dacă puteți, să o popularizați. Poate nu va fi pe gustul tuturor, dar are o valoare incontestabilă: promovează interdisciplinaritatea și susține o cauză nobile. Toate fondurile obținute vor fi direcționate către copiii bolnavi de cancer.

INFO 3

text: Ana DONȚU
foto&video: Răzvan HATEA
Raluca HAGIU

EXPOZIȚIE DE PICTURĂ AUR INTERIOR

DRAGA MICHAELA IATAN

02 - 10 APRILIE 2025

CENTRUL DE CULTURĂ ARHITECTURALĂ BUCUREȘTI, STR. JEAN LOUIS CALDERON 48

VERNISAJUL: MIERCURI, 02 APRILIE, ORA 15.00

UNIUNEA
ARHITECȚILOR
DIN ROMÂNIA

În perioada 2–10 aprilie 2025, Centrul de Cultură Arhitecturală al Uniunii Arhitecților din România a găzduit expoziția de pictură „Aur interior”, semnată de arhitecta și artista plastică Michaela Iatan. Vernisajul a avut loc miercuri, 2 aprilie, la ora 15:00, în prezența autoarei și a domnului Vergil Cover Cojocaru, care a susținut un discurs introductiv. Titlul expoziției, „Aur interior”, face referire la o reflecție asupra patrimoniului cultural și spiritual. Artista a fost inspirată de un eveniment recent, în care un artefact de aur reprezentativ pentru moștenirea culturală a fost furat. Prin această expoziție, Michaela Iatan propune păstrarea valorilor culturale în conștiința colectivă, subliniind importanța memoriei și identității naționale. Expoziția a reunit lucrări realizate în tehnici diverse, precum ulei și acuarelă.

Michaela Iatan este arhitectă și artistă plastică, cu o activitate profesională începută în 1974, odată cu aderarea la Uniunea Arhitecților din România.

Formarea sa artistică a început din copilărie, continuând cu studiile la Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza” și apoi la Institutul de Arhitectură „Ion Mincu”. De-a lungul carierei, a participat la numeroase expoziții personale și colective, atât în țară, cât și în străinătate.

Printre participările internaționale se numără Bienala Internațională de Artă „Arca di Noe” din Taranto, Italia (2017), și expoziții în Japonia, Polonia și Italia. Este membră a Asociației Pictorilor Acuareliști și a International Painting Association of Japan.

De ce „Aur interior”?

În această perioadă, am fost cu toții șocați să vedem cum un artefact reprezentativ pentru moștenirea noastră străveche, o comoară de aur transmisă peste milenii, a fost furat. Mi-am spus atunci că, dacă acea piesă neprețuită nu mai este în muzeul nostru, ar trebui să o păstrăm măcar în interiorul nostru – în amintire și în conștiința colectivă.

MICHAELA IATAN

Să nu o uităm. Să ne imaginăm cum erau acei strămoși care utilizau astfel de coifuri și brățări în ceremoniile religioase.

Am transpus acest gând într-o pictură, care apare și pe afișul expoziției, în care o figură simbolică de bătrân strămoș transmite un mesaj: să nu-i uităm. Pe ei, cei care au apărat și cultivat acest pământ de-a lungul mileniilor. Un pământ care ne-a oferit aur, grâne, petrol, fructe, cărbune, pășuni, munți și mare. Expoziția include picturi în ulei și acuarele, realizate de un arhitect cu o activitate îndelungată în domeniul artelor plastice (alături de activitatea profesională în arhitectură).

Desenez de când am început să țin creionul în mână – aproximativ de la vârsta de trei ani și jumătate. Am primit o carte tehnică tipărită pe hârtie crețată, cu multe spații albe, unde mi se permitea să desenez. Mă încurcau semnele negre tipărite, iar curiozitatea m-a făcut să întreb ce sunt – spre surprinderea mamei, le-am învățat rapid.

Desenul a rămas o constantă, inclusiv în anii de școală. Am urmat mai întâi cursurile complementare organizate de Liceul de Arte Plastice „Nicolae Tonitza” pentru clasele V–VII, apoi chiar liceul, până în clasa a XII-a. Am ales Institutul de Arhitectură „Ion Mincu”, cu gândul de a continua să pictez în timpul liber. Am fost încântată când desenul meu „ornamental” de la admitere a fost expus în vitrina exterioară a școlii. Însă arhitectura este o activitate full-time, astfel că nu a mai rămas timp pentru pictură.

Am lucrat ca arhitect; din 1974 sunt membră a Uniunii Arhitecților din România. Totuși, ani mai târziu, am revenit la pictură. Am deschis o expoziție personală în holul Teatrului Național din București, apoi alta la o casă de cultură. A urmat perioada în care computerul și noile cerințe digitale au devenit predominante, diferite de clar-obscurul pictural. Pictura a fost din nou amânată, dar, în cele din urmă, a revenit cu forță.

Prima expoziție personală din această nouă etapă a avut loc la Uniunea Arhitecților din România, în 2016, sub titlul „Tempora. Timpuri personale și timpuri istorice – etape simbolice ale creației.” Am participat, în paralel, la numeroase expoziții colective, alături de artiști plastici membri ai Uniunii Artiștilor Plastici.

COJOCARU VERGIL-COVER

PERFECTUL CURCUBEU CROMATIC ÎN ARTA PLASTICĂ ROMÂNEASCĂ DIN ZILELE NOASTRE

Motto:

Perlele nu se găsesc pe țărm. Dacă le vrei, trebuie să te scufunzi în adâncuri și să le aduci la suprafață, la vederea tuturor.

Apreciez așa de tare pictura doamnei arhitect Michaela Iatan, încât până și fragmentul de viață pe care îl petrecem împreună - marșea la Liga Navală Română - Filiala București - pare că se va absorbi într-un înalt grad de stimă, care tinde să atingă perfecțiunea.

Perfecțiunea artistică a doamnei arhitect Michaela Iatan va încremeni în durata definită „pentru totdeauna”. Pictura domniei sale personalizează o talentată artistă plastică.

Subiectele picturilor sale au în vedere permanent umanitatea, omul ca generic, ca destin. Pot afirma, fără a fi acuzat de prea multă lăudăroșenie la adresa artei sale, că Michaela Iatan, prin tot ce face ca artist și ca om de omenie, glorifică triumful puterii divine, lumea așa cum a creat-o Dumnezeu.

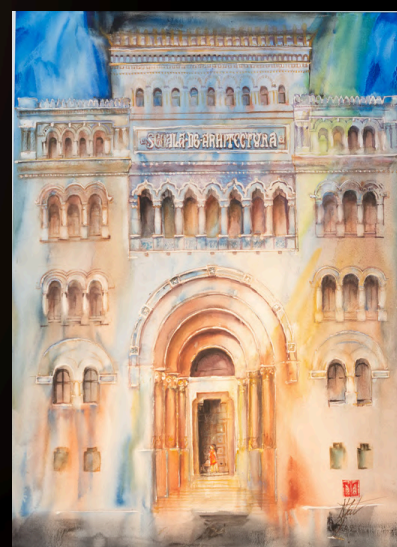
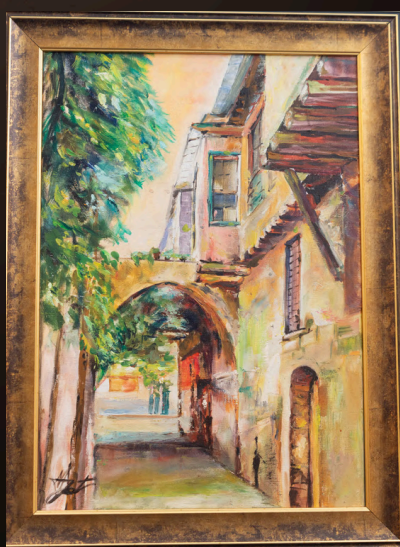
Pe chipurile personajelor sale, în expresia lor, indiferent de atitudinea în care sunt reprezentate, este prezentă forța creației sale artistice. Am „în fața ochilor” chipul, figura de la geam.

Ca artist plastic și ca om-cronicar al evenimentelor artistice și culturale, îmi place să mă plimb cu gândul - prieten bun de drum - și studiez cum este omul, ce vă voi spune acum. Doamna Michaela este un om învățat, inteligent, activ și creator, ce pășește în viață cu pasul său liniștit, de sine mulțumit. Artă plastică semnată Michaela Iatan este minune cromatică.

În expoziția domniei sale de toate chipurile și culorile, nu doar frumusețea lor mi-au vândolit mirările; mai este un nor, chipul artistei pe care Dumnezeu ni l-a trimis, frumos ca tot cerul, descris, artista Michaela Iatan cu minunile plastice ale domniei sale - mare bucurie pentru public, despre Dumnezeu osanale.

O POVESTE DESPRE SOARE

de Ioana MIHĂIESCU

Poate că nu este titlul cel mai potrivit pentru a scrie câteva rânduri despre o casă — sau, mai bine zis, despre intervenția de restaurare a unei case frumoase ca o poveste... Casa Pittner, sau mai precis Școala Pittner, așa cum apare în Lista Monumentelor Istorice (LMI), a fost ridicată în arealul reșitean la mijlocul secolului al XIX-lea, pe una dintre primele străzi ale viitorului și puternicului centru siderurgic Reșița.

După regularizarea râului Bârzava — de-a lungul căruia s-a format orașul — sub această casă s-a păstrat un teren stabil de fundare, compus din piatră, nisip și pietriș bine compactat, în care fundațiile din piatră, adânci de 2 metri, s-au ancorat solid.

Cu un regim de înălțime P+1, organizată în jurul unei curți interioare, clădirea adăpostea la etaj locuința dascălului Pittner, iar la parter, patru săli de clasă ale unei școli normale, unde acesta predă — instituție care și astăzi îi poartă numele.

O figură emblematică a Reșiței, dascălul Pittner era un om cunoscut și foarte iubit de reșițeni. Sărbătorile îi scoteau pe localnici la porți în așteptarea dascălului lor, cu cozonaci și alte bunătăți, dornici să-i asculte poveștile pline de umor și învățăminte și să-i cinstească prezența.

Șc. Pittner, când am demarat proiectul

Și casa era la fel de specială ca și dascălul — distinctă în peisajul construit al Reșiței. Avea, mai întâi, un regim de înălțime P+1, diferit de casele parter aliniate cumini de-a lungul micilor străduțe. Apoi, partiul — cu curtea interioară unde copiii ieșeau în pauze — era acoperit cu un luminator cu vitralii perimetrale și acoperiș în patru ape. Prin geamurile acestuia, soarele se prelingea în fâșii vibrante de lumină pe pereții verticali, se frângea la cursiva etajului, schimba direcția și ajungea pe pardoseala parterului într-un dans cinetic de pete luminoase.

Structura casei era compusă din diafragme din zidărie de cărămidă nearsă, armate cu cărămidă arsă, iar în zona luminatorului apărea un sistem de grinzi de lemn în X. Se poate spune că era o casă de „pământ”, cu planșee elastice din lemn, acoperită cu o șarpantă în patru ape, având fundații din piatră legată cu var și zgură de furnal.

Pe fațada din spate, orientată spre o curte verde, fusese pictat un ceas solar. Tija acestuia proiecta o umbră care indica ora exactă — un temporizator natural al pauzelor și al orelor de studiu pentru copii.

Pe aici se intra în clădire...

Casa, sobră, cu un ritm plin-gol fără decorații, era încununată la cornișă cu un brâu denticular și cu o țesătură de cărămidă în spic. Naționalizarea a pus autoritățile în încurcătură privind destinația clădirii. Deși dascălul Pittner a trăit până în 1965, școala a fost desființată, iar casa a devenit locuință socială. Locatarii nu i-au respectat vechimea, nici demnitatea inițială, degradând-o profund: s-au furat și ars uși, ferestre, s-au smuls cărămizi din ziduri, au dispărut podelele și tâmplăriile.

Ploile au afectat întâi luminatorul, care s-a prăbușit în curtea interioară, apoi a cedat acoperișul, iar casa s-a depopulat și a devenit o ladă de gunoi. După Revoluția din 1989, clădirea a intrat în patrimoniul Primăriei Reșița. În 2017, când am făcut prima vizită, planșeele căzuseră în mare parte, scara fusese distrusă, iar pereții umezi și mirosul greu completau o imagine apocaliptică. Statut: monument istoric (categoria B). Administrația voia să o demoleze.

Atunci a venit la mine un tânăr reșițean, Andrei Szabo, cu glas întretăiat: **„loana, loana, Primăria vrea să demoleze Școala Pittner!”**

Știu că nu suntem nimic fără trecut. Țin mult la monumente, am încercat mereu să le apăr, să le salvez. Tânărul venise la omul potrivit. Am fost, am văzut, am atins ruina. Și așa mutilată, continua să fie un reper urban. Nicio fisură nu degradase structura. Niciun cutremur n-o doborâse. Dar ploaia, vântul și mai ales indolența umană da.

Ne hotărâm să o salvăm. Pledăm, vorbim pasional, insistăm. Uși ni se închid în față. Revenim. În cele din urmă ni se spune: dacă găsiți bani, o faceți. Într-un oraș monoindustrial, cu uzine închise, fondurile europene erau unica șansă.

Șc. Pittner-fațada, str. Furnalelor, situația inițială.

Așa arăta fațada posterioară

Găsim linia RO-CULTURA (fonduri norvegiene 2014–2021). Formăm o echipă: arh. Marius Mozeru, prof. Marius Moșoarcă (specialist monumente), eu – arh. Ioana Mihăiescu. Ne sprijină Dorinel Hotnogu, consilier. Colaboratori pentru instalații, devize, topo, studii, echipa de consultanță.

Casa filmată dintr-o drona: se vede luminatorul cazut, acoperișul parțial prăbușit, faptul că jumătate din teren - stînga a fost "achiziționat" de un vecin care a sufocat-o.

Fațada postetioară refăcută

Parteneri: EUROLAND BANAT (Andrei Szabo) și din Islanda: LISTAHÓPURRIN RÖSK (Thora Karlsdóttir). Timp scurt – doar 1,5 luni pentru întocmirea proiectului. În 3 septembrie 2019, obținem avizul Comisiei Zonale (președintă Raluca Rusu). În noiembrie, depunem proiectul și... primim finanțarea! Locul 5 din 27 la nivel național!

Primarul Ioan Popa capătă încredere. Urmează 7 ani de muncă, validări, execuție. Primele discuții începuseră deja în 2017, la Universitatea „Eftimie Murgu” din Reșița, cu invitați de la Universitatea de Arhitectură Timișoara și antropologi locali.

Școala Pittner a devenit pentru noi o veritabilă școală de restaurare. S-au folosit tencuieli cu var hidraulic, refaceri ale planșeelor și scării din lemn, cursivă și pridvor din lemn și sticlă, restaurarea luminatorului, învelitoare, tâmplării, instalații noi, lift pentru persoane cu dizabilități, sistematizare verticală, refaceri fațade.

Noi toți, umăr lângă umăr. Sute de vizite pe șantier. Niciun cuvânt urât. Ne susțineam reciproc.

Pe 14 martie 2025, are loc recepția lucrării. Pe 24 martie, într-un cadru restrâns, marcăm momentul.

În fața a 60 de persoane, primarul începe:

„Azi declarăm acest obiectiv terminat. Să fiu sincer, nu am crezut deloc în el la început. Dar acești ‘nebuni’ (și întinde brațul spre noi) m-au convins! Metamorfoza este spectaculoasă!”

Nu-mi venea să cred că suntem acolo, că am terminat. Am vorbit cu glas tremurat, emoționată până în măduva oaselor. Marius Mozoru a vorbit frumos, calm. Crește alături de mine de 7 ani. Am deplină încredere în el.

Ceasul solar restaurat

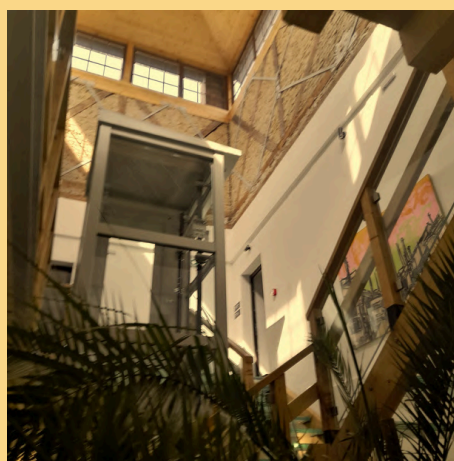
Doamna Alina Săftulescu ne spune: clădirea va fi centru cultural, cu porți deschise spre toți – ateliere de restaurare, pictură, retorică, sală expoziție, bibliotecă, muzeu.

Am reușit! Reșița are înapoi un monument. Dovada că se poate. Că nu avem voie să ne abandonăm trecutul. Orașul acesta, căzut dramatic după Revoluție, renaște.

În timp ce vorbeam, o rază de soare a intrat prin luminator. A mângâiat pereții tencuiți cu var hidraulic, a trecut prin sticla planșeului, a alunecat lin pe pereții netezi ai parterului, și s-a așezat, blândă, pe piatra din curtea interioară. Afară, pe fațada posterioară, vibra ceasul solar restaurat (pictoriță: Claudia Blîndu). Ca un terminal de lumină. **SOARE.**

Scara interioară cu structură de lemn și trepte de sticlă - reconstituire

Interior: scară, luminator, lift persoane dizabilități. Au fost lăsate zone de zidărie martor, pentru "citirea" cu ușurință a sistemului constructiv.

Pridvor reconstituit, pardoseală sticlă pe structură lemn

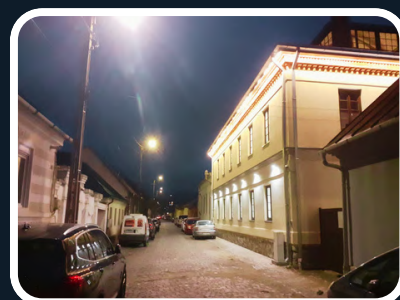
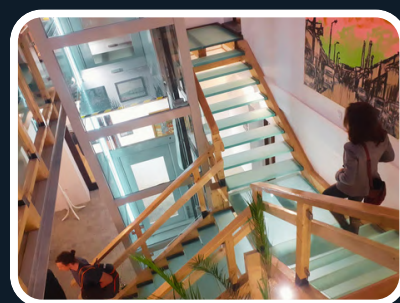
Luminator, pereți "martor"

În interior, ca un pod finalizat, expoziția lui Nicolae Comănescu – tablouri mari, sigure, puternice, descriind orașul industrial. Același Comănescu care, cu ani în urmă, montase aceeași expoziție în ruina casei. Acum, a încheiat podul. Galbenuri explozive. **CROM. SOARE. LUMINĂ.**

Această casă este, cred, o poveste despre lumină.

Lumina care pătrunde în inima ei prin luminator, ceasul solar care o transformă în timp, și omul – dascălul Pittner – care a deschis în viețile oamenilor căi de lumină. Nu vi se pare fascinant?

INFO 5

DE ANA DONȚU

MAI 2025

Concursul „Gheorghe Leahu” – Ediția 2025

Pe 8 mai 2025, la Centrul de Cultură Arhitecturală din București, Str. Jean Louis Calderon nr. 48, a avut loc festivitatea de premiere a concursului „Gheorghe Leahu”, eveniment dedicat tinerilor pasionați de arhitectură și arte vizuale. Organizat de Uniunea Arhitecților din România, concursul a reunit studenți și absolvenți ai facultăților de arhitectură din întreaga țară, cu vârsta de până la 35 de ani, într-o competiție care onorează moștenirea arhitectului și acuarelistului Gheorghe Leahu.

Evenimentul a fost marcat de vernisajul expoziției cu lucrările înscrise în concurs, prilejuind un dialog vizual între generații și reafirmând importanța expresiei artistice în formarea și afirmarea tinerilor arhitecți.

foto&video:
Răzvan HATEA
Raluca HAGIU

ILEANA TUREANU

președinta Uniunii Arhitecților din România:

Organizatorul concursului nostru a fost Vlad Brătuleanu, care, trebuie să spun, a avut emoții foarte mari. Concurusul acesta a devenit deja o frumoasă tradiție.

Anul acesta, doamna Leahu ne-a ținut „în frâu”, pentru că am fi vrut să extindem participarea și către elevii de la liceele de artă. Dar dânsa a insistat — și pe bună dreptate — ca evenimentul să rămână dedicat studenților la arhitectură.

Ați avut parte de un juriu de mare calibru. Le mulțumim din suflet pentru că, în ciuda preocupărilor și a responsabilităților importante pe care le au, și-au dedicat timp pentru a analiza lucrările voastre, pentru a le evalua cu atenție și pentru a fi astăzi aici alături de noi.

În mod special, vreau să-i mulțumesc doamnei Leahu, care a creat, prin inițiativa sa, o adevărată mișcare — un cadru în care tinerii arhitecți pot să se exprime mai liber, mai clar, mai creativ.

Îi mulțumesc lui Vlad Brătuleanu care s-a implicat enorm și, sincer, doar datorită insistențelor lui am adăugat astăzi și mențiunile speciale decise de juriu, precum și micile premii oferite din partea noastră. Premiul principal, așa cum știți, este oferit de doamna Leahu.

Vă mulțumesc tuturor și îi invit pe membrii juriului să ne împărtășească concluziile lor despre această ediție a concursului.

MIRCEA CORCODELE

Președintele Asociației Arhitecților Acuareliști

Suntem la cea de-a patra ediție a acestui eveniment și vreau să mulțumesc din suflet Uniunii Arhitecților și doamnei Leahu pentru inițiativa de a sprijini această activitate. Este, cred, o inițiativă importantă, care readuce în prim-plan tradiția artistică și educațională a Școlii de Arhitectură de la „Ion Mincu”.

Tocmai din acest motiv mi-am dorit să continuăm acest demers. Așa a luat naștere Asociația Arhitecților Acuareliști, pe care am înființat-o împreună cu alți șase arhitecți – doi dintre ei fiind și profesori. Ne dorim ca această asociație să devină o ștafetă care să fie preluată mai departe de colegii mai tineri, pasionați de desen și acuarelă.

Personal, sunt pregătit să predau această ștafetă chiar de mâine, oricui este dispus să ducă mai departe această misiune – care este, în opinia mea, una onorantă. A fost, recunosc, și o ambiție personală, dar și una profesională, aceea de a crea un cadru pentru valorificarea expresiei artistice în arhitectură. Faptul că suntem astăzi aici arată că ne pasă și că vrem să ne implicăm activ. Dorim să sprijinim și să încurajăm această direcție artistică.

Ne gândim chiar la posibilitatea de a organiza în viitor ateliere de acuarelă aici, la Uniune. Eu, personal, am un studio-galerie și sunt deschis oricui dorește să învețe, să experimenteze sau pur și simplu să se apropie mai mult de această tehnică. Ne putem întâlni, putem lucra împreună, putem învăța unii de la alții. Pentru că, trebuie spus, acuarela este o tehnică veche, dar extrem de provocatoare.

Este, probabil, cea mai dificilă dintre tehnicile picturale. Dar și cea mai expresivă. Pentru noi, arhitecții din generația mai veche, a fost un instrument esențial. Nu aveam calculatoare, nu existau randări digitale – totul se făcea de mână, iar acuarela era la îndemână și extrem de eficientă în exprimare vizuală.

Am mai organizat, acum câțiva ani, câteva cursuri – atât aici, cât și la studio. Au participat mai mulți studenți. I-am încurajat și vă încurajez și pe voi. Trageți-ne de mânecă, întrebați, fiți curioși. Asta ne dorim: să împărtășim și să învățăm împreună. Acuarela este o tehnică fabuloasă. Nu vreau să intru acum în detalii, dar vă pot spune cu toată convingerea că este extrem de potrivită pentru arhitecți. Mai potrivită, poate, decât uleiul sau alte tehnici. Este expresivă, directă și versatilă.

Îi felicit pe toți tinerii arhitecți și artiști care au participat. Și îi încurajez sincer: continuați să explorați această tehnică minunată!

GABRIELA DRĂGHICI

artist plastic

Felicit și încurajez cu toată convingerea tinerii arhitecți, dar și pe toți tinerii pasionați de arte vizuale. Vă încurajez să lucrați în acuarelă – este o tehnică absolut fascinantă, unică în felul ei.

Dacă reușiți să-i descoperiți potențialul și să valorificați calitățile sale, veți descoperi o lume magică. Acuarela are o sensibilitate, o transparență și o expresivitate pe care nicio altă tehnică nu o oferă. Merită să o explorați în profunzime.

Cam atât am vrut să vă transmit. La fel ca Mircea, îmi ofer și eu sprijinul oricui dorește să învețe sau să exerseze – fie aici, fie la atelier. Putem organiza întâlniri chiar și în această sală, care e spațioasă și potrivită pentru lucru.

Vă felicit pentru implicare și pentru efortul depus. Știu câtă muncă presupune tot ce ați făcut, dar merită cu adevărat. Vă doresc mult succes și... spor la treabă!

VLADIMIR IVANOVICI

arhitect

Privind în sală, nu pot să nu mă gândesc cu nostalgie la perioada în care eram și eu student. A fost o etapă extraordinară de frumoasă, plină de curiozitate, descoperiri și emoții. Și, sincer, vă invidiez puțin – aveți totul înainte: un drum de parcurs, un viitor plin de posibilități.

Vă încurajez din toată inima să continuați să lucrați în acuarelă. Nu aveți nevoie de pensule sofisticate sau de zeci de culori. Am văzut artiști care, cu o singură pensulă lată și doar două-trei culori, au reușit să creeze adevărate minuni.

Profesorii mei mă îndemneau mereu să aleg trei culori din cutia de acuarele, să le pun într-o farfurioară și să lucrez doar cu ele. Și, de fiecare dată, combinațiile, interacțiunile dintre acele culori dădeau rezultate neașteptate, spectaculoase. Nu e nevoie de 50 sau 80 de culori – chiar și acea cutie clasică, românească, simplă, e mai mult decât suficientă dacă știi cum să o folosești.

Acuarela este o tehnică aparte. Când ajungi la un anumit nivel, când mâna, mintea și ochiul lucrează în armonie, atunci descoperi adevărata plăcere a acestei arte. Lucrezi cu bucurie, pentru tine și pentru ceilalți. Iar când vezi o expoziție reușită de acuarele, simți că te-ai mutat într-o altă lume.

Referitor la concursul nostru – este adevărat că jurizarea s-a făcut după criterii clare, tehnice, într-un cadru bine stabilit, similar cumva cu sistemul de notare din sporturi artistice precum patinajul sau gimnastica. Accentul s-a pus pe tehnică, stăpânirea pensulei, compoziție. Poate că, într-o oarecare măsură, partea emoțională a fost lăsată în plan secund, dar asta nu este neapărat un lucru rău. Este important să construim o bază solidă, iar apoi să putem transmite emoție și atmosferă cu adevărat convingător.

Vreau să vă spun că jurizarea nu a fost deloc ușoară. Au fost multe discuții, opinii, argumente. Dar, în final, am ajuns cu toții la un consens. Lista câștigătorilor reflectă o selecție în care am fost cu toții de acord, ceea ce nu se întâmplă mereu și nu e deloc de neglijat.

Mă bucur că sunteți atât de numeroși și, mai ales, talentați. Felicitări tuturor și mult succes mai departe în explorarea acestei tehnici minunate care este acuarela!

PREMIUL „GHEORGHE LEAHU”: ADINA IULIA RUSU – SACRÉ-COEUR DE PARIS

JURIU: „Compoziție bună, atmosferă și echilibru, unitate cromatică.”

MENTIUNE: ANDREEA VLAD - RESTAURANT VIENEZ

JURIU: „Compoziție bună, atmosferă și echilibru, unitate cromatică.”

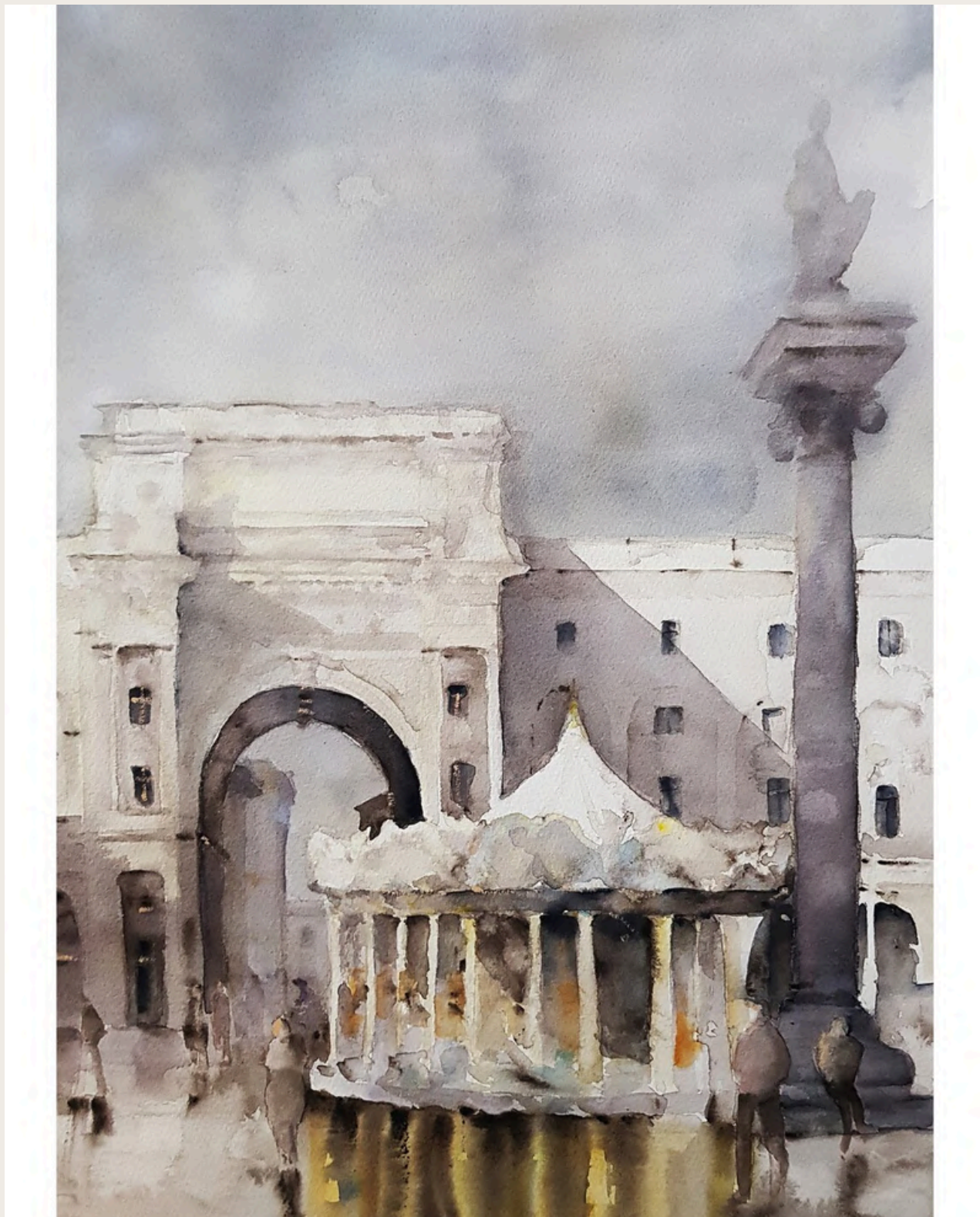
MENȚIUNE: ADNANA MARIA STAN - CASĂ DIN DELTA DUNĂRII

JURIU: „Interesantă vibrație cromatică, echilibru cald-rece, calități picturale.”

MENTIUNE SPECIALĂ: IULIA CRISTINA TUDOSIE - FLORENȚA

JURIU: „O bună desfășurare a monocromiei și a griurilor tonale, bună compoziție și construcția atmosferei bine surprinsă, accente integrate, armonioase în spațiul lucrării.”

100 de ani de Art Deco

ÎNTRE PARIS ȘI BUCUREȘTI

text: Ana DONȚU

foto&video:

Răzvan HATEA

Raluca HAGIU

Ovidiu Neacșu, fondatorul „Bucu-reștiul Povestit”, a susținut pe 5 mai, la Uniunea Arhitecților din România, un discurs dedicat centenarului expoziției internaționale de arte decorative și industriale de la Paris – momentul care a consacrat oficial termenul Art Deco.

Pasionat de arhitectură și istoria orașului, Ovidiu a construit în jurul platformei sale o comunitate de exploratori urbani și a readus în atenția publicului patrimoniul modernist al Bucureștiului, în special clădirile Art Deco și Art Nouveau. În această prezentare, el ne poartă prin Parisul anului 1925, dar și prin capitala noastră, unde ecoul expoziției de acum un secol se simte și astăzi, în detaliile unor clădiri remarcabile.

OVIDIU NEACȘU

Bine ați venit la petrecerea centenarului Art Deco! Mă numesc Ovidiu Neacșu – nu sunt arhitect, îmi pare rău dacă dezamăgesc pe cineva, însă sunt un pasionat de multă vreme al acestui stil, pe care l-am explorat prin fotografii, cercetare personală și tururi ghidate de arhitectură. Astăzi profităm de ocazia simbolică a centenarului pentru a vorbi despre acest stil fascinant.

Stilul Art Deco își trage numele de la Expoziția Internațională de Arte Decorative și Industrie Modernă, organizată în Paris în 1925 – un eveniment întârziat de război și dificultăți financiare, deși ideea fusese lansată încă din 1912 de către un grup de artiști din diverse domenii. Expoziția a devenit un manifest vizual al unui nou curent care își dorea să rupă tradiția, să propună modernitatea, geometria, eleganța funcțională.

Afișele expoziției sunt relevante în sine: turnul Eiffel este stilizat prin câteva linii ferme, geometrice – o simplificare care exprimă esența modernismului. Pavilionul principal, cu peste 15.000 de exponanți – artiști, arhitecți, creatori – a reprezentat o celebrare monumentală a esteticii noi. De la fonturile geometrice la materialele folosite, totul sugera direcția în care se îndreaptă lumea artistică și arhitecturală.

Art Deco aduce în prim-plan forme clare, repetitive, ritmate. Spre deosebire de fluiditatea feminină a Art Nouveau-ului, Art Deco este mai ferm, mai masculin, dominat de simetrie și geometrie. Îl vedem reflectat în clădiri temporare de expoziție – multe dispărute astăzi – dar și în detalii decorative care persistă: coloane stilizate cu vârfuri în formă de fântână, inserții metalice, decorațiuni care combină motive florale cu aluzii industriale.

Un exemplu remarcabil este Palacio de Bellas Artes din Ciudad de Mexico – o clădire începută în stil Art Nouveau, dar finalizată în stil Art Deco după Primul Război Mondial, datorită unor întârzieri cauzate de cutremure și instabilitate. Interiorul său exprimă perfect echilibrul dintre opulență și rigoare geometrică, cu luminatoare masive, feronerie elegantă și finisaje de o calitate excepțională.

DINCOLO DE ARHITECTURĂ: O LUME ÎNTREAGĂ ÎN TRANSFORMARE

Art Deco nu a influențat doar arhitectura, ci și moda, obiectele de design, artele decorative. Simboluri recurente – soarele, razele, fântânile – exprimă o aspirație către lumină, căldură, renaștere. După trauma Primului Război Mondial, omenirea tânjea după speranță și progres. Iar noua estetică, simplă, clară, avansată tehnologic, răspundea perfect acestui spirit.

Tehnologia – avionul, vaporul, radioul – devenise simbol al unei noi ere. În filmul *Metropolis* al lui Fritz Lang (1927), orașul distopic al viitorului este alcătuit din clădiri infinite pe verticală, unite de pasarele și automate. Este o celebrare dar și un avertisment asupra potențialului mecanizării.

Aceeași fascinație pentru tehnologie a inspirat și arhitectura – navele și vapoarele de croazieră, în special, au influențat formele clădirilor: structuri alungite, fațade rotunjite, balcoane ca punțile de vapor. E o arhitectură a vitezei, a eficienței, dar și a visului modern.

ART DECO ÎN ROMÂNIA ȘI INSPIRAȚIA CONTEMPORANĂ

Desigur, Art Deco nu a rămas doar o modă pariziană. Clădiri emblematice din București și alte orașe românești poartă acest ADN stilistic: hoteluri, cinematografe, blocuri de locuințe. Iar astăzi, din ce în ce mai mulți pasionați și arhitecți redescoperă farmecul acestui stil.

Pentru cei interesați, pe pagina mea de Facebook postez constant imagini cu exemple Art Deco și Art Nouveau, din România și din lume, precum și informații despre tururile ghidate pe care le organizez.

De ce ne fascinează încă Art Deco, la 100 de ani de la consacrare? Poate pentru că vorbește despre o epocă de tranziție: între trecutul ornamentat și viitorul funcțional. Între tradiție și inovație. Și pentru că, dincolo de formele sale elegante, transmite o stare de spirit: optimismul unei lumi care spera din nou.

Conversia arhitecturală: între fragilitate și durabilitate

iglootalks

Invitați

Prof. univ. dr. arh. Augustin Ioan
Lect. univ. dr. arh. Andrei Lakatoș

Moderator

Iuliana Dumitru, redactor igloo

28 aprilie / ora 18:00
BiblioHub – UAUIM București

Înscriere:

Conferință Conversia arhitecturală

Cum intervenim asupra spațiilor construite fără a le nega trecutul? Această dezbatere propune un dialog pentru a explora, din perspective complementare, provocările, responsabilitățile și potențialul conversiei arhitecturale în context local.

28 aprilie / ora 18:00
BiblioHub – UAUIM București

Invitați:

Augustin Ioan este profesor universitar la UAUIM București și arhitect, cunoscut pentru contribuțiile sale în domeniul teoriei arhitecturale și al discursului critic aplicat spațiului construit.

Andrei Eugen Lakatoș este arhitect și lector universitar la UAUIM București. Activitatea sa academică și profesională se concentrează pe conversia arhitecturală, în special asupra patrimoniului industrial. A publicat lucrări relevante în domeniu, precum *Conversia în context. Despre regenerarea spațiilor industriale*.

Înscriere:

text: Ana DONȚU
foto&video: Raluca HAGIU

Pe 28 aprilie, în Sala Frescelor a UAUIM București, a avut loc conferința „Conversia arhitecturală: între fragilitate și durabilitate”, un nou episod din seria iglootalks, organizată de igloo în parteneriat cu Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”. Evenimentul a reunit peste 70 de studenți, interesați să exploreze una dintre temele-cheie ale arhitecturii contemporane: transformarea spațiilor construite, între memorie și actualitate.

Prof. univ. dr. arh. Augustin Ioan și Lect. univ. dr. arh. Andrei Eugen Lakatoș au oferit perspective complementare asupra conceptului de conversie arhitecturală, pornind de la sensul și terminologia asociată până la implicațiile critice ale acestor intervenții. Sub moderarea Iuliane Dumitru (coordonatoarea volumului) și a Andei Zota (redactor-șef igloo), discuția a fost susținută de exemple concrete din albumul „Conversii. Carte-laborator” publicat de igloo, dar și de o reflecție asupra provocărilor conceptuale, estetice sau administrative pe care le implică aceste procese.

Dialogul s-a bucurat de o participare activă din partea studenților, care au adresat întrebări aplicate despre dificultățile reale întâlnite în practica profesională, de la adaptarea funcțională la reglementările curente. Discuția a evidențiat atât complexitatea acestor intervenții, cât și potențialul lor transformator în contextul regenerării spațiilor construite.

ANDA ZOTA

redactor-șef Igloo

Încercăm să creăm o serie de discuții adresate curiozităților arhitecturale, pornind de la subiecte pe care și noi le explorăm și încercăm să le dezvoltăm. Astăzi vorbim despre tema conversiei. Am abordat acest subiect într-un album apărut anul trecut, în care sunt prezentate câteva exemple de conversii culturale de diverse tipuri din România. Fără să ne asumăm neapărat o critică arhitecturală a acestor intervenții, ne-am propus mai degrabă să identificăm felurile în care anumite spații au fost transformate și să observăm fenomenul în sine.

IULIANA DUMITRU
coordonatoarea volumului

Albumul este o carte destul de hibridă — o publicație care arhivează și, în același timp, dezarchivează. Conține 13 exemple contemporane de conversie arhitecturală din România, reunite într-un sumar foarte eterogen, tocmai pentru că nu există o tipologie unică a acestor intervenții la noi.

Fiecare caz documentat și prezentat este diferit în felul său, dar există un fir comun: toate aceste spații, aflate într-o stare de semi-abandon, au trecut prin procese variate de transformare. Unele au fost supuse unor proiecte ample de conversie, restaurare sau reabilitare, în timp ce altele au fost pur și simplu preluate într-un mod improvizat și refuncționalizate. În toate cazurile, însă, miza a fost aceeași: atribuirea unei noi funcțiuni artistice și culturale.

AUGUSTIN IOAN

Prof. univ. dr. arh.

„Ceea ce face conversia arhitecturală cu adevărat interesantă nu este doar schimbarea funcțiunii unei clădiri. Nu e vorba nici despre o simplă renovare, nici despre păstrarea unei 'coji' goale. Conversia adevărată implică o transformare profundă, adaptată, dar cu respect pentru memoria locului. Am stat într-o fostă biserică din Scoția — nu mai era spațiu de cult, dar păstra un anumit spirit. Asta e provocarea: cum schimbăm fără să pierdem totul?”

„Probabil cunoașteți acele clădiri din perioada comunistă, care nu au farmecul construcțiilor din a doua jumătate a secolului al XX-lea sau începutul secolului al XXI-lea. Le lipsesc cărămizile aparente, grinzile metalice sau stâlpii de fontă — sunt mai seci, mai sărace în expresie. Din punct de vedere arhitectural, poate chiar și istoric, unele dintre ele au puține valori acumulate. În anumite cazuri, singura lor valoare reală e potențialul de utilizare în prezent. Dacă structura e stabilă și nu necesită intervenții majore, poate că nu are sens să o demolăm. Deși pare o simplă carcasă fără personalitate, o astfel de clădire poate fi refolosită, transformată — poate deveni o 'casă în casă', anvelopată și reactivată, cu o nouă funcțiune și, de ce nu, cu o nouă arhitectură.”

ANDREI EUGEN LAKATOȘ

Lect. univ. dr. arh.

INFO 8

EPIȘODUL 4

ARHITECȚI NĂSCUȚI PE TÂRNAVE

**FRITZ (FRIEDRICH ALBERT)
BALTHES (1882 – 1914)**

DE DORIN IOSIF BOILĂ

LICEUL EVANGHELIC DN MEDIAȘ - ACTUALUL LICEU „ROTH-OBERTH”

- lucrarea cea mai impozantă și inserția cea mai curajoasă într-un țesut urbanistic medieval;
- în anul 1908 a avut loc un concurs de proiecte, iar proiectul prezentat de F. Balthes, la numai 26 de ani, a ieșit câștigător;
- după lungi dezbateri și modificări, construcția a început în septembrie 1908 și s-a finalizat în 1912, cu costuri impresionante.

nd diese gewaltige Predigt von der Schuld der
hheit und dem Opfer des Einen hören – da
leicht nicht alle malerische Einheit, vielleicht
lie feinste „Delicatesse des Colorits“, aber da ist
nzer Mensch, der der Menschheit ganzen Jam-
ihlt und sein brennendes Herz aus der Brust
um es der Menschheit entgegenzuhalten: „Be-
uch, ihr tobt und lacht und mitten unter euch
Menschenherz, das grösste, das je war, in den
gefallen, ist das schönste Mutterglück zerris-
d ihr tretet es mit Füßen. Besinnt euch!“

*Perspectiva desenată de arh. F. Balthes dinspre vest a ansamblului școlar. Medalion -
foto din perioada interbelică*

Pot prezenta profesional acest edificiu, dar și cu o nuanță sentimentală, pentru că toți cei 12 ani de școală preuniversitară i-am trăit/experimentat în acest Liceu! La început, până în perioada de mijloc a gimnaziului, nu am realizat în ce condiții speciale ne petreceam orele de școală și de activități extrașcolare (așa cum erau acestea în anii 1960-1970...).

Apoi, făcând comparații cu părerile prietenilor din alte școli, mai ales din cele „moderniste”, mi-am dat seama de bogăția fizică și culturală a spațiilor acestui ansamblu: față de Cetatea bisericii evanghelice din vecinătate, liceul părea modern, dar și perfect integrat printre construcțiile și piețele medievale.

Ambientul cultural era (și este și azi) o ilustrare a celor trei piloni civilizatori ai Europei: antichitatea greacă + latinitatea + Creștinismul – acesta desfășurându-se în ochii elevului prin prezența impunătoare a catedralei evanghelice și a Turnului Trompeților – turn de veghere militară, comunitară, dar și spirituală.

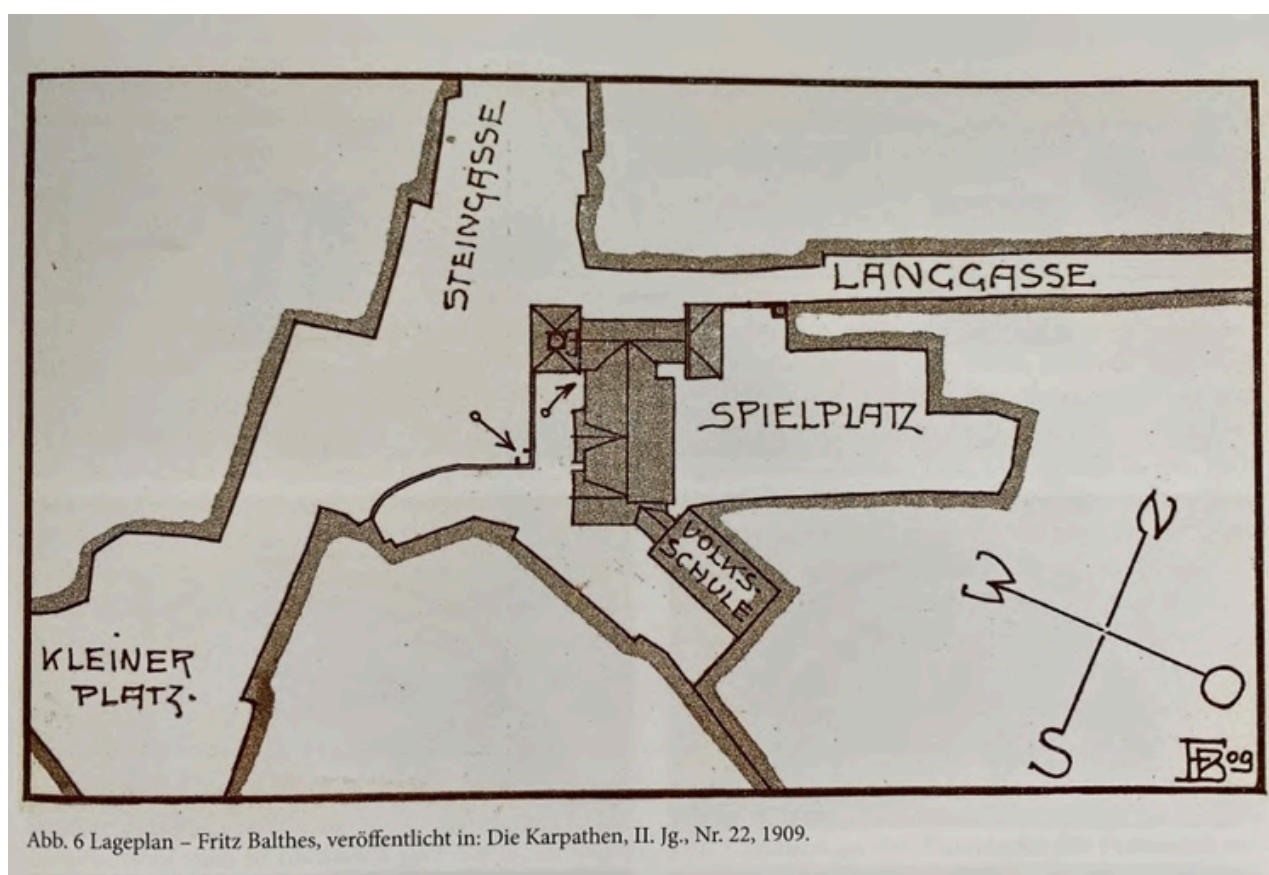

Circulațiile interioare erau vaste și marcate de o bogăție de statui și altoreliefuri din clasicitatea greco-romană, plus fresce în panouri mari și stucaturi colorate în tavane casetate. Jumătate dintre sălile de clasă erau specializate (laboratoare fizică-chimie, pentru desen, pentru muzică, sport – cu vestiare, grupuri sanitare, pentru ateliere de tâmplărie, feronerie, gastronomie ș.a.)

Ca să nu mai vorbim despre uriașa sală festivă (cu înălțimea a două niveluri) a cărei capacitate se putea dubla deschizând un perete amovibil din lemn, despre vasta bibliotecă și observatorul astronomic, totul dotat cu sistem complet de utilități (apă, canalizare, încălzire centrală), când încă Mediașul nu avea asemenea rețele publice...

Iată așezarea corpurilor principale ale liceului, în centru-jos fiind deja incinta bisericii fortificate („Castelul”, cum îl numesc medieșenii). Se poate observa că orientarea cardinală a sălilor este cea mai potrivită (sala de desen având fațada-luminator spre nord-vest), corpul de colț devenind cap de perspectivă ascendent pentru „Ulița pietruită” (Steingasse).

O rezolvare urbanistică excelentă creează piațeta dedicată edificiului liceal, ca o finalizare a străzii pietruite (azi, Honterus), permițând o detentă favorabilă perceperii ansamblului, trecerea graduală spre casele mai joase ale fronturilor existente, dar și o îngustare a traseului stradal, pentru a face separația de „Piața Mică”(azi, George Enescu) a burgului medieval.

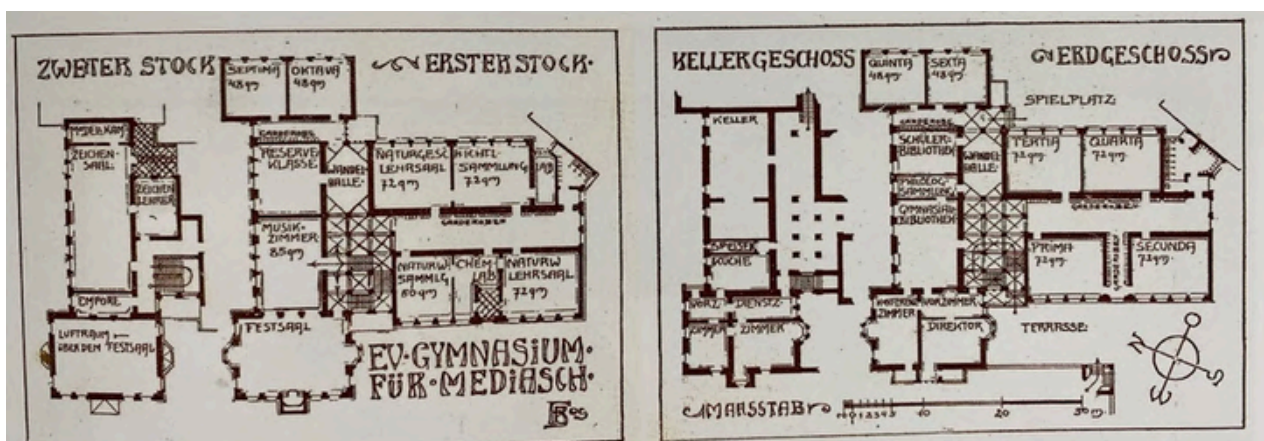

Abb. 3 Grundrisse des Mediascher Ev. Gymnasiums A. B. von Fritz Balthes, veröffentlicht in: Die Karpathen, II. Jg., Nr. 22, 1909.

Fațadele spre nord și vest ale corpului principal – volumul de colț detașat, care constituie un cap de perspectivă apropiat pentru str. Pietruită (azi, Honterus), având în plan secund capul principal de perspectivă – Turnul Trompeților din Castel.

Acest corp cuprinde și cele mai reprezentative spații ale școlii – sala profesorală, biroul directorului, sala festivă pe dublu nivel. Celălalt corp de colț (str. Petru Rareș) adăpostește sălile cu laboratoare și, sus, biblioteca, încununată cu observatorul astronomic. Bara ce unește aceste două „turnuri” începe la demisol, cu atelierele pentru „lucru manual”, continuă cu sala de muzică, posibil să fie reunită cu spațiul sălii festive, iar în volumul șarpantei se înscrie magistral sala de desen-arte plastice, cu un luminator general orientat nord-vest.

Perspectiva desenată de arh. F. Balthes dinspre vest a ansamblului școlar. Medalion - foto din perioada interbelică

Iată o imagine revelatoare asupra inserției Liceului evanghelic (azi, Liceul „Roth-Oberth”) în silueta centrului medieval din Mediaș – o adevărată lecție de modelare a peisajului cultural urban, în care corpurile detașate ale clădirii, acoperite în 4 ape, sunt în consonanță deplină cu acoperișul Turnului Clopotelor.

Știindu-se, din atâtea mărturii și scrieri lăsate chiar de către arhitect, că F. Balthes era contra concepției istoriste, care dominase sec. al XIX-lea, este cu atât mai remarcabil faptul că în aproape toate proiectele și edificiile realizate de el se remarcă o fină proporție între valorile arhitecturii tradițional-vernaculare, specifice zonei de colonizare saxone, și ideile modernismului perioadei 1900, filtrate cu un remarcabil simț al echilibrului – în croiala volumetrică, în rolul accentelor, în utilizarea materialelor, cu integrarea excepțională a artelor plastice în desfășurarea suprafețelor și spațiului arhitectural.

Dincolo de Art Nouveau, Balthes găsisese, atât de devreme, un culoar și mai expresiv: „funcționalismul romantic”! Acest concept plurivalent, în condițiile modernismului închistat de după 1950, a fost o evadare profesională și profesionistă a tuturor arhitecților talentați, între care Fritz Balthes a fost un adevărat precursor de pe meleagurile noastre.

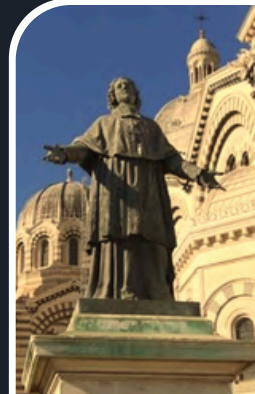
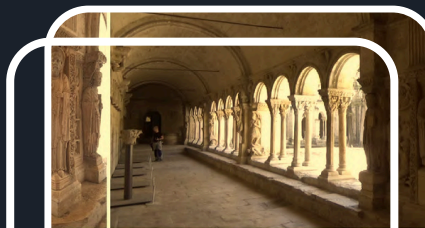
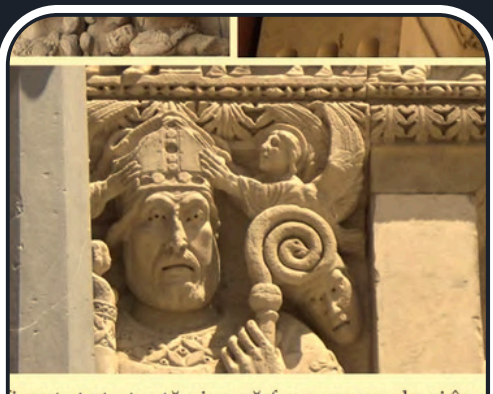
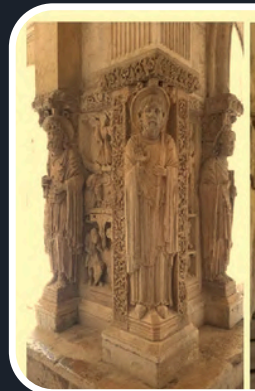

PRIMIM DE LA CITITORI

JURNAL DE CĂLĂTORIE

autor:

Alexandru ANTONESCU

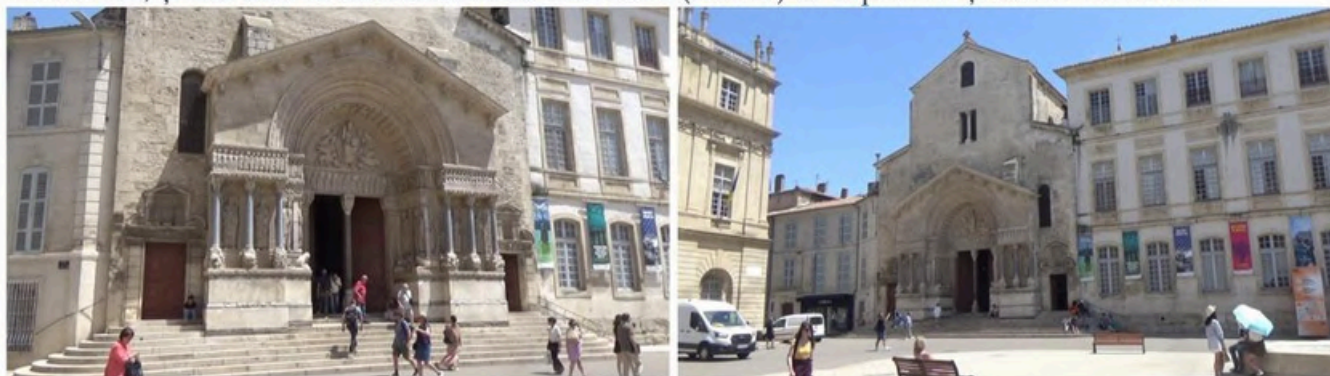

ARLES

Arles se mândrește, la fel ca Nîmes, cu un amfiteatru roman din secolul I, chiar puțin mai mare decât cel din Nîmes dar ceva mai degradat; și acesta a fost restaurat în cei 25 de ani de la precedenta mea vizită rapidă, cea de acum a durat puțin mai mult dar nu destul...

Dar, la fel ca în 1999, am petrecut mai mult timp la catedrala Saint-Trophime, construită începând din secolul XII, și mai ales în fabuloasa curte interioară (*cloître*) cu capiteluri și statui medievale

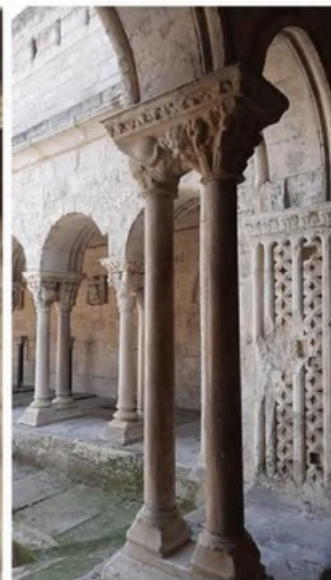

Portalul catedralei, a trebuit să revin înainte de plecare pentru ca lumina să cadă cât de cât cum trebuie

Aș fi putut sta toată ziua să fac poze acolo și în *cloître*

Franța era în plină campanie electorală (între cele două tururi de scrutin pentru parlamentare) dar n-am prins mitinguri sau altceva care să mă încurce, doar afișe discrete (conform legii) în unele locuri, inclusiv la Arles (și dezbateri la TV cu care mă distrăm seara, înainte de culcare)

Aici, în stânga, afișe anti-Rassemblement National (fostul Front Național de extremă dreapta) care câștigase primul tur, dar mai târziu l-a pierdut pe al doilea; ei sunt foarte tari în Sud

Cu riscul de a fi monoton adaug că și în Arles sunt nenumărate alte monumente pe care abia am apucat să le zăresc în fugă (sau mai rău, nici nu le-am văzut), aici biserica Fraților Predicatori (dominicani), din sec. XV, și termele lui Constantin, bineînțeles mult mai vechi

...și tot în trecere, „Spațiul Van Gogh”, o grădină primitoare în curtea fostului spital unde a fost internat pictorul; acum aici se află un centru cultural și diferite prăvălii pe care n-am avut vreme să le vizitez.

MARSEILLE

La Marseille trebuie să recunosc că nu am fost prea inspirat: am ales un hotel nou, ieftin, aproape de gară, dar într-un cartier nu din cele mai plăcute, în timp ce acum 25 de ani hotelul (ales de alții) era în plin centru; am reușit totuși să văd destul dar nu tot... am început cu Vieux Port și panorama spre biserica Notre-Dame de la Garde (la care din păcate n-am urcat nici acum, cum nu urcasem nici în 1999)

La capătul portului, muzeul Civilizațiilor Mediteranei, MUCEM, creat după vizita mea precedentă, ocupă vechiul fort Saint-Jean și câteva clădiri noi, legate prin pasarele; nici aici n-am intrat, programul lor nu s-a potrivit cu al meu

În aceeași direcție, catedrala "La Major", ridicată în sec. XIX într-un stil „neo-bizantin”, foarte bogat ornamentat; alături este statuia monseniorului Belsunce, un episcop foarte respectat din sec. XVIII, există și un bulevard cu numele lui în Marseille

O imagine din porticul catedralei alături de o contribuție modernă: cel mai mare ursuleț din lume (5 metri), instalat în 2020 între La Major și MUCEM, înțeleg că trebuia să rămână numai un an dar probabil a fost atât de apreciat încât l-au lăsat, să ajung și eu să-l văd

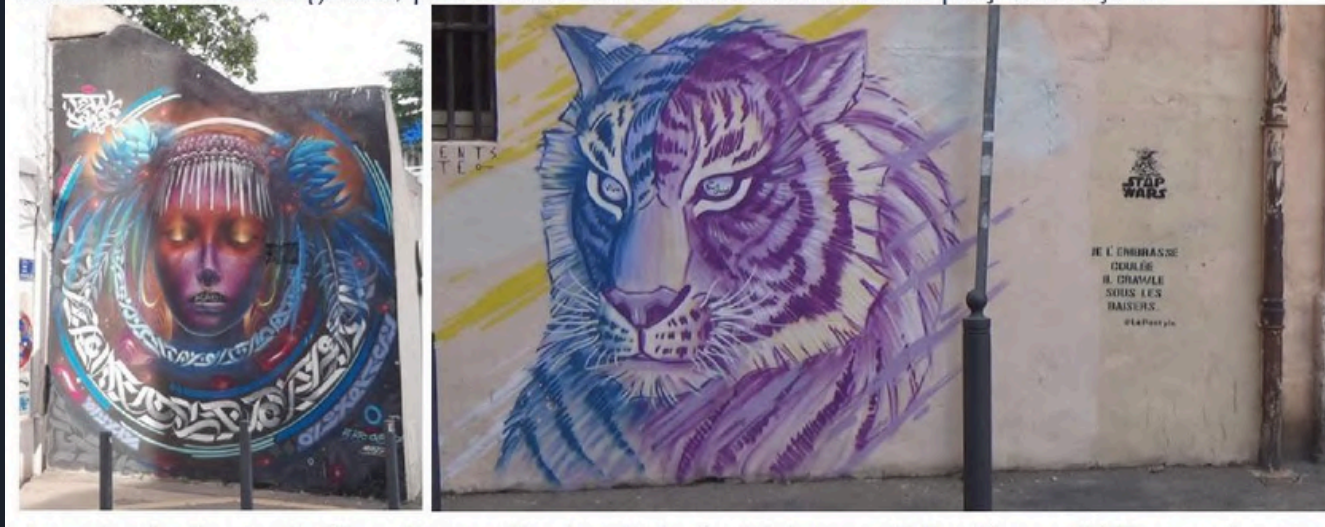
Am urcat spre Panier, cel mai pitoresc cartier al orașului, trecând printr-o mică piață care mi s-a părut tipică, poate s-au făcut și filme acolo... dar și pe lângă un uriaș graffiti, unul din multe

Am ajuns la Vieille Charité, un fost azil pentru săraci din sec. XVII, acum centru cultural interesant

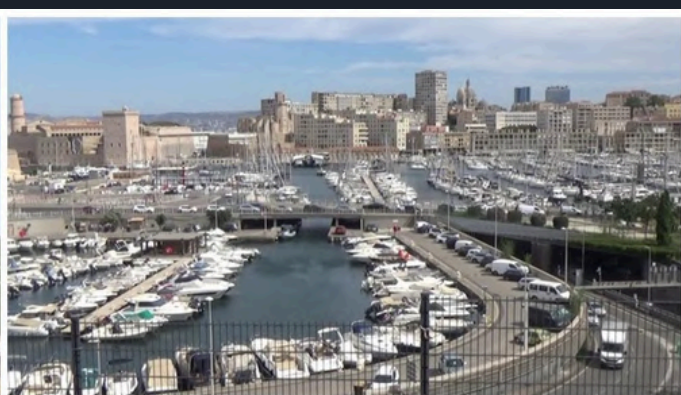
Fiindcă veni vorba de graffiti, pun aici alte câteva remarcate în diferite părți ale orașului

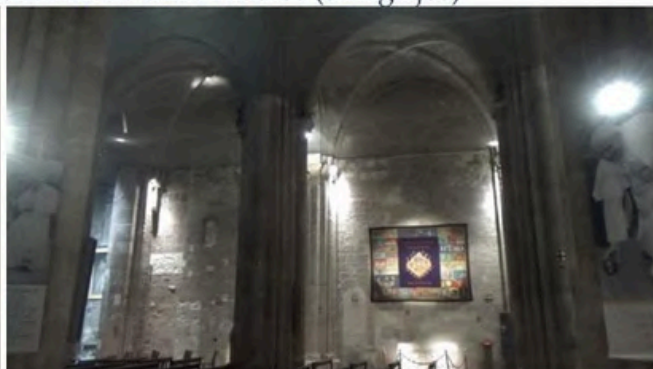
Am coborât din nou în Vieux Port pe lângă sediul primăriei, tot o clădire din sec. XVII, cam singura mai veche de pe cheiuri, zona a fost bombardată intens în război; am trecut pe malul opus al portului (cu un autobuz, în 1999 exista un feribot care traversa, dar în pandemie l-au suspendat și așa a rămas) unde am nimerit la un protest cu tobe, personalul hotelurilor de lux denunța abuzurile șefilor, hotelul meu fiind mai modest nu era afectat

Am urcat din nou până la venerabila abație St. Victor pe care o țineam minte de acum 25 de ani, dar nu-mi mai aminteam dacă văzusem de acolo și panorama întregului port de iahturi

Abația sau mănăstirea St. Victor a fost întemeiată în secolul V de Sf. Ioan Cassian, născut în Dobrogea (Scythia Minor), bineînțeles la noi este considerat român sau dac deși nu sunt dovezi în acest sens, oricum nu a stat prea mult pe aici; la St. Victor, biserica existentă este ceva mai nouă, adică din sec. XI – XIV, dar s-a descoperit și un sarcofag mult mai vechi (n-am găsit datarea exactă), pe care sunt reprezentate sacrificiul lui Abraham și vindecarea orbului de către Hristos (stânga jos)

Seara m-am îndreptat spre Cours Julien, unde îmi aminteam că am luat masa în 1999 și m-am simțit bine; între timp, însă, lucrurile s-au mai schimbat, chiar și graffiti (de care de asemenea îmi aminteam) s-au reînnoit probabil de nenumărate ori dar nu au dispărut, dimpotrivă

Se pare că și alții s-au simțit bine în Cours Julien pentru că acum par să fie mult mai multe restaurante cu zeci sau sute de mese, mi-am găsit și eu un loc și am încheiat seara (și sejurul la Marseille) tot în Vieux Port

AIX EN PROVENCE

Aix en Provence nu are un mare monument emblematic, ca Nîmes sau Arles, dar dacă n-aș fi trecut prin Aix en Provence probabil că nici n-aș fi putut spune că am călătorit în Provence!

Cours Mirabeau este marele bulevard istoric al orașului (acum pietonal, în 1999 încă treceau mașini pe aici), cu mulți copaci și, pe ambele părți, reședințe aristocratice („hôtels”) din secolul XVII

Piața și fântâna celor Patru Delfini, tot din sec. XVII, în cartierul Mazarin, plănuit de arhiepiscopul orașului, fratele mai celebrului cardinal Mazarin

Monumente din diferite epoci: turnul Orologiului, lângă primărie (1510), intrarea catedralei Saint-Sauveur, tot din secolele XV-XVI și obeliscul și fântâna Predicatorilor (1758).

Statuia Madonei din portalul catedralei (copie din sec. XIX) și palatul arhiepiscopiei, în prezent Muzeul Tapiseriilor - din păcate nu l-am putut vizita așa cum n-am vizitat nenumărate altele

Detalii de pe fațadele unor „hôtels” ...

...și la urmă (dreapta jos): înainte de plecare am traversat un cartier nou, Les Allées, dar n-am găsit ceva prea original de filmat/pozat – mă și grăbeam puțin ca să nu pierd trenul

CANNES

Orice turist, când ajunge la Cannes, trebuie să se plimbe măcar puțin pe Croisette, așa că am făcut și eu asta: traficul este destul de intens, dar vegetația – spectaculoasă

Am pândit puțin pe la intrarea hotelurilor de lux, dar n-am avut noroc să zăresc vreo celebritate

Palatul Festivalurilor mi s-a părut, ca acum 25 de ani, o clădire cam urâtă, dar administratorii au avut ideea să pună, la intrare, covorul roșu și un mare panou cu vedete, pentru a-i bucura pe amatorii de selfies (deși s-a pus și o barieră care nu dă prea bine în cadru)

Plaja nu m-a interesat decât eventual ca spectacol sau decor

Am petrecut mai mult timp în Suquet, „orașul vechi”, pe o colină mai greu de urcat ca acum 25 de ani

De pe culmea dealului se vede aproape tot orașul, probabil la răsărit e foarte frumos dar n-am ajuns atât de devreme acolo (de fapt mai pe seară am fost)

Biserica Notre Dame d'Espérance (1627), tot pe platforma de pe Suquet (Place de la Castre), este și un vechi castel acolo, acum muzeu, din păcate închis la acea oră (nu că aș fi avut și timp să-l văd)

Stradă și balcon din „orașul vechi”

Suquet văzut din orașul de jos; pe promenada de pe malul mării erau ceva lucrări, ca peste tot

Înainte de plecare, un salut de la Belmondo (pe un bloc de lângă gară)

SAINT-RAPHAEL

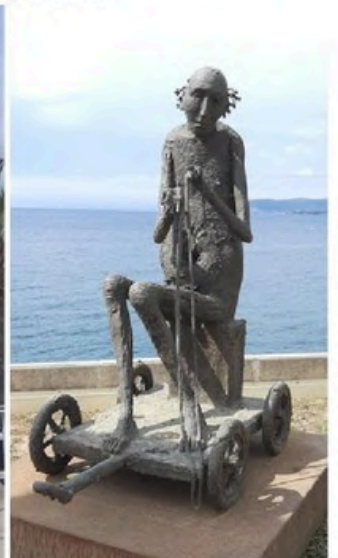
Sunt destule de văzut și în Saint-Raphaël dar, din păcate, pentru mine a fost doar punctul de plecare spre Saint-Tropez, unde trenul nu ajunge; deci am stat prea puțin, a fost și o aversă... și n-am rămas cu prea multe amintiri

Bazilica Notre-Dame-de-la-Victoire (1887), în stil „neo-bizantin” ca la Marseille, și monumentul eroilor, situat vis-a-vis de ea

Muzeul Louis de Funès, situat chiar în fața gării; clădirea (cred că sunt și apartamente) nu are nicio legătură cu legendarul actor, dar acesta a filmat câteva scene la Saint-Raphaël, deci...

Sculpturi moderne cam sinistre pe faaleză; nu m-am lămurit ce reprezintă, celei din dreapta i-am spus „statuia pensionarului”, mi s-a părut că semăna cu mine puțin 😊

Ornament în stil 1900 pe o clădire și plantație de cactuși în Grădina Bonaparte

mi-am făcut cheful de a călători pe mare spre Saint-Tropez dar n-am fost prea inspirat: m-am așezat la tribord (spre țărm) dar vederile mai interesante erau la babord, iar marea era cam agitată – nu periculos, dar suficient pentru ca filmările mele să fie și mai agitate ca de obicei

SAINT-TROPEZ

Am ținut mult să ajung la Saint-Tropez, mai ales că în 1999 nu am reușit (probabil atunci ar fi fost mai puțină aglomerație...) dar până la urmă vizita nu a fost din cele mai reușite: după ce masa de prânz nu mi-a rămas prea puțin timp pentru plimbare și, culmea, autobuzul cu care urma să plec a întârziat aproape o oră din cauza unui accident (iar pe drumul spre St. Raphaël a mai prins o oră de întârziere); deci o zi cam frustrantă, dar nu prima și nici ultima...

Statuia lui Brigitte Bardot la tinerețe (doamna locuiește într-o vilă lângă Saint-Tropez dar, la 90 de ani, nu mai apare în public) și muzeul „Jandarmeriei și Cinematografiei”, legătura e ușor de găsit pentru cei de o anumită vârstă

Portul înțesat de iahturi și bărcuțe mari și mici; tot aici se află statuia amiralului Suffren, un mare comandant naval din secolul XVIII, fiul marchizului de Saint-Tropez

Vegetație bogată în „centrul vechi”, unde nu era atâta îmbulzeală ca în port

UAR SIBIU

CENTRUL DE CULTURĂ ARHITECTURALĂ

ECHIPA DE REDACȚIE

Mircea ȚIBULEAC - redactor șef
Ana DONȚU - redactor&tehnoredactor
Dorin BOILĂ - redactor
Claudia ȘTEFĂNESCU - corector

CORESPONDENȚI

- Răzvan HATEA
- Raluca HAGIU
- Lucian MIHĂESCU

COLABORATORI

- Ioana MIHĂIESCU
- Alexandru ANTONESCU

CONTACTE

Adresă:
Piața Mică nr. 24, Sibiu
Telefon:
0371.399.192
Email:
filiala@uarsibiu.ro
Website:
www.uarsibiu.ro